

בית המשפט המחוזי בנצרת

4 מרץ 2015
39977-07-13

זיכוי רכז נוער מעבירות אינוס
מעשה סדום והדחה בחקירה

השופטים
1. כב' סגן הנשיא - השופט תאופיק כתילי – אב"ד
2. כב' השופט אשר קולה
3. כב' השופט דני צרפתי

המאשימה
מדינת ישראל
ע"י עו"ד אליזבט קדמון

- נגד -

הנאשם
י.ב.
ע"י עו"ד מיקי חובה

הכרעת דין

החלטה

בהתאם להנחייתו של בית המשפט העליון בע"פ 3204/15, אנו מתירים לפרסום נוסח זה של הכרעת הדין בתפ"ח 39977-07-13 מדינת ישראל נ' י. ב., אשר ניתנה ביום 04.03.15.

הכרעת דין

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

1. בטרם נפתח דברינו, וכפי שמחייבנו הדין, אנו מודיעים כי החלטנו לזכות את הנאשם מכל העבירות המיוחסות לו בכתב-האישום, והן: אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) לחוק ובנסיבות המפורטות בסעיף 345(א)(1) לחוק; והדחה בחקירה, לפי סעיף 245(ב) לחוק.

כתב-האישום

2. על-פי הנתען בכתב האישום, בתקופה הרלוונטית לאישום עבד הנאשם כרכז נוער; ***** (להלן: "המתלוננת") עבדה אף היא כרכזת נוער ושניהם עבדו בכפופות למועצה אזורית (להלן: "המועצה"). הנאשם והמתלוננת הכירו אחד את השנייה מתוקף עבודתם, במשך כארבע שנים.

בתאריך 22.07.12, בשעות הצהריים, הגיעו הנאשם והמתלוננת, יחד עם אנשים נוספים, אל מחנה הסמוך ליער ל" (להלן: "היער"), וזאת כצוות מקדים לצורך הכנת מחנה קיץ לבני נוער מהמועצה. למחרת, ביום 23.07.12 בשעות הצהריים, פנה הנאשם למתלוננת ואמר לה כי הם צריכים לחפש מסלול לא"ש (אימון שדה) לילה המתוכנן להתקיים במהלך המחנה. לשם כך, נסעה המתלוננת עם הנאשם בטנדר (להלן: "הרכב"), על מנת לחפש שביל עפר מתאים. במהלך הנסיעה העיר הנאשם למתלוננת הערות מיניות, כגון: "אני חרמן", "אני לחוץ", והמתלוננת התעלמה מהן. בשלב מסוים עצר הנאשם את הרכב והשניים ירדו ממנו במטרה לחפש שביל מתאים. הנאשם, אשר הלך בעקבות המתלוננת, המשיך להעיר לה הערות מיניות, כגון: "את נראית טוב" ו"גם בשטח התחת שלך מושלם". המתלוננת המשיכה להתעלם מהערותיו של הנאשם, ולאחר שהגיעו למבוי סתום בדרכם, הבינו כי השביל אינו מתאים לא"ש לילה ושוב אל המחנה.

לאחר כשעתיים, בשעה 15:30 לערך, נסעו שוב הנאשם והמתלוננת לתור אחר מסלול מתאים, כאשר הנאשם נוהג ברכב והמתלוננת יושבת לצדו. בשלב מסוים עצר הנאשם את הרכב וירד ממנו. המתלוננת התכוננה אף היא לרדת מן הרכב, אולם לפתע פתח הנאשם את דלת הרכב הימנית-קדמית כשהוא חושף בפני המתלוננת את איבר מינו. עוד בטרם הספיקה המתלוננת להגיב למתרחש, אחז הנאשם בכוח את ראשה, הורידה על ברכיה ודחף את איבר מינו אל תוך פיה, כל זאת ללא הסכמתה החופשית, תוך שהוא דורש ממנה שתמצוץ את איבר מינו. המתלוננת ההמומה כמעט ונחנקה, הצליחה להסיט את ראשה הצידה ואמרה לנאשם "למה ככה?", "מה הקטע?". המתלוננת הדפה את הנאשם ואמרה לו כי אינה רוצה למצוץ את איבר מינו. הנאשם השיב לה: "אני חרמן, אני לחוץ ואני צריך". בשלב זה הצליחה המתלוננת להתרומם על מנת להיכנס חזרה אל תוך הרכב, ואז הפשיל הנאשם את מכנסיה ותחתוניה של המתלוננת, ללא הסכמתה, השעינה לאחור על גב הכיסא והחדיר את איבר מינו אל תוך איבר מינה של המתלוננת, ללא הסכמתה החופשית, תוך שהוא אומר לה "את רואה? את רטובה, אז הכול בסדר". המתלוננת, אשר הייתה בהלם, הצליחה אך לומר לנאשם: "מה? למה? מה אתה רוצה לעשות?", וזאת בכדי שניח לה לנפשה. הנאשם אמר למתלוננת כי הוא רוצה להגיע לסיפוקו, ובתגובה לכך צעקה המתלוננת על הנאשם "תגמור כבר!", כל זאת כאשר היא אינה משתפת עמו פעולה ורק מחכה שיעזוב אותה. הנאשם בא על סיפוקו בתוך גופה של המתלוננת, ולאחר מכן הרים הנאשם את מכנסיו, והמתלוננת ההמומה הרימה את מכנסיה ותחתוניה תוך כדי שהנאשם מאיים עליה, באומר לה: "אם העבודה שלך חשובה לך אז כדאי שתשתקי. את יודעת, זה רק בינינו".

תשובת הנאשם

3. הנאשם כופר בהאשמות המיוחסות לו, הגם שהוא מודה בפרטי הרקע ובקיומו של מגע מיני, בהסכמה, בינו לבין המתלוננת. לדבריו, ביום 23.07.13 הוא אכן יצא, יחד עם המתלוננת, לחפש מסלול מתאים לא"ש לילה, וזאת לאחר שיום קודם לכן, כך לטענתו, הציעה המתלוננת את עזרתה בעניין זה. הנאשם מכחיש כי העיר הערות מיניות כלפי המתלוננת במהלך הנסיעה, ושכפה על המתלוננת מגע מיני. לדבריו, בשלב מסוים, עת עמדו השניים לצד הרכב, החלו הוא והמתלוננת להתגפף ולנגוע האחד בשנייה, באיברים המוצנעים, וזאת ביוזמת המתלוננת ובהובלתה. בהמשך פתחו את הדלת האחורית של הרכב, והמתלוננת היא שהורידה את מכנסיה ותחתוניה והתיישרה על כיסא הרכב כשפניה אליו. הנאשם הפשיל את מכנסיו והשניים קיימו, לטענתו, יחסי מין מלאים, בהסכמה, תוך שהמתלוננת מחבקת את מתניו עם רגליה.

הנאשם מכחיש את הטענה לפיה הוא איים לאחר מכן על המתלוננת, כמפורט בכתב האישום, ופירט כי במהלך קיום יחסי המין שאל את המתלוננת האם היא נוטלת גלולות, כאשר בנקודה זו הגיע לסיפוקו בתוך גופה. לאחר מכן, כך לגרסת הנאשם, השניים התלבשו וחזרו לשטח המחנה.

דין

4. לאחר עיבוד של מכלול הראיות והעדויות בתיק, הגענו למסקנה כי המאשימה לא הרימה את הנטל המוטל עליה, וכי אין ליתן אמון בגרסתה של המתלוננת. גרסה זו, כפי שנראה להלן, היא גרסה בלתי סבירה, מתפתחת, בעיקר תוך תגובה לראיות ולעדויות שהוטחו בפני המתלוננת, וקיימים בה בקיעים לא מעטים. בנוסף לכך, עלה בליבנו החשש, המבוסס היטב בחומר הראיות, כי טענותיה של המתלוננת כלפי הנאשם מקורן ברצון לנקום בו על יחסו כלפיה, הן במישור האישי והן במסגרת יחסי העבודה. צירופם של אלה, קרי – הבקיעים בגרסה והחשש כי המניע לתלונה הוא רצונה של המתלוננת לנקום בנאשם, מעלה ספק רב באשר לאמינות התלונה. מן הצד השני, ראינו ליתן אמון מלא בגרסת הנאשם, ועל כן מתחייב לדידנו זיכוי המוחלט.

5. באשר להתרשמותנו מן הנאשם ומן הגרסה ששטח בפנינו, נעיר בקצרה, כי על אף שקיימים קשיים במקומות מסוימים, ככלל מדובר בגרסה עקבית, מהימנה ואמינה, שלא נסתרה בנקודות מהותיות.

6. עוד התרשמנו, כי נפלו פגמים מהותיים באופן ניהול החקירה בתיק; כאשר לא נחקרו עדים רלוונטיים; ולעיתים לא נשאלו שאלות מתבקשות. זאת, באופן שיש בו לפגוע בחקר האמת ובהגנת הנאשם.

7. על כל אלה נרחיב להלן, כאשר בתחילה נסקור את הפרטים העולים מהודעתה הראשונה של המתלוננת (ת/11); לאחריה את גרסת הנאשם, ולבסוף נבחן את הגרסאות לאורן של יתר העדויות בתיק, ובהן הדברים שמסרה המתלוננת במהלך הודעתה השנייה (ת/11א) ובמהלך עדותה כאן. נדגיש, כי ראינו להפריד בין הדברים שנאמרו על-ידי המתלוננת בתחילה לדברים אותם מסרה לאחר חקירתו של הנאשם במשטרה, בין היתר משום שבהודעתה השנייה ולאחריה, מפורטות בעיקר תגובותיה והתייחסותה לטענות אותן העלה הנאשם.

גרסתה הראשונה של המתלוננת

8. עובדות כתב האישום מתבססות, רובן ככולן, על הדברים שמסרה המתלוננת לחוקריה במהלך גביית הודעתה הראשונה ביום 10.06.13 (ת/11), ואשר הוגשה לבית המשפט חלף חקירתה של המתלוננת בחקירה ראשית.

9. בחקירתה זו סיפרה המתלוננת, כי הגיעה אל [היער] ברכב אחד עם הנאשם, אשר נהג ברכב, ושלושה חניכים נוספים שישבו במושב האחורי. המתלוננת ישרה לצד הנאשם. לבד מרכב זה היה, לדבריה, אוטובוס נוסף, שנסע בין מושבי המועצה ואסף מדריכים וציוד.

10. עם הגעתם ל[יער], ביום 22.07.12 בשעה 13:30 לערך, החלו ההכנות למחנה, כשבשלב זה המתלוננת פעלה, לדבריה, על-פי הנחיותיו של הנאשם, שהיה הגורם המחליט בשטח (ת/11; ש' 24-26). כשנשאלה המתלוננת על סידורי השינה במחנה, השיבה כי ישנה יחד עם הצוות הלוגיסטי, ושהנאשם ישן עם צוות אחר, רחוק ממנה (ת/11; ש' 36-38). באשר למה שהתרחש ביום המחרת, המתלוננת מסרה לחוקריה את גרסתה כמפורט בכתב האישום. בהקשר זה יש לציין, כי בזמן שסיפרה על ההתרחשות העובדתית נמנעה המתלוננת מלתאר את תגובותיה ורגשותיה ביחס למעשיו של הנאשם, אלא תיארה את המעשים באופן טכני, כשהנאשם הוא הגורם הפעיל באירוע ואילו המתלוננת מתוארת כפאסיבית. רק כאשר נשאלה באופן ישיר על תגובותיה, השיבה:

"ת: אני הייתי בהלם לא עשיתי כלום. אמרתי לו מה אתה רוצה לעשות אז הוא אמר לי אני רוצה לגמור, אז אמרתי לו תגמור כבר אז הוא גמר בתוכי.

ש: אני לא מבין. לא ניסית להדוף אותו, להגיד לו שאת לא רוצה?"

ת: תבין שירדתי לו אני הזזתי הראש והדפתי אותו והתנגדתי, וזה שאני זזתי אחורה הביאה אותו למצב שהוא בא מולי והוריד לי את המכנסים ללא רשותי וחדר אלי ללא בקשה והסכמה, תבין אני לא שיתפתי פעולה. תוך כדי שאלתי אותו "מה? למה?" אז הוא אמר אני רוצה לגמור.

ש: לא צעקת? לא יכול לברוח?"

ת: לא צעקתי כי לא היה למי לצעוק. ... " (ת/11; ש' 58-65)

לאחר מכן, סיפרה, "הוא הרים את המכנסיים, ואני הרמתי את שלי ונעלתי נעליים והייתי בקטע של ללכת לעשות מסלול, הייתי בשוק. הוא אמר לי שאם העבודה שלך חשובה לי אז כדאי שאני אשתוק. את יודעת זה רק בינינו." (ת/11; ש' 70-71).

11. עוד סיפרה המתלוננת, כי לא נגרמו לה חבלות פיזיות במהלך האירוע, ושלראשונה סיפרה על המקרה לאחד הרכזים, ששמו מ"ש, אשר שהה בחו"ל והגיע למחנה לאחר שלושה ימים, כך על-פי הודעתה הראשונה.

12. כאשר נשאלה המתלוננת על-ידי חוקריה מדוע התעכבה בהגשת התלונה, ומדוע לא הגישה אותה ביום שבו בוצע, לכאורה, האונס, השיבה כי חשבה באותה העת על 500 הילדים שנרשמו למחנה, על האנרגיה שהשקיעה בו ועל עבודתה. לאחר שהחליפה מקום עבודה, החלה בטיפול פסיכולוגי ואגרה כוחות נפשיים, הרגישה כי היא מוכנה להתמודד עם המקרה, ועל כן פנתה למטרה, כשנה לאחר קרות האירוע. לדבריה:

"שהגעתי ל[מרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית]...לא היו לי הכוחות הנפשיים לכך לא הייתי בשלה לכך ובעיקר לא היה לי זמן כי הייתי צריכה להוכיח את עצמי במקום העבודה. התכוונתי לדחות את זה שיהיה נוח יותר מבחינת התנאים...במקביל אני התחלתי בטיפולים פסיכולוגיים אצל יותר נכון היא קואצארית והיא גם מתמחה עם נפגעות תקיפה מינית. קוראים לה ק"ל. תבין מבחינה רוחנית אני גם עברתי טיפול שנקרא פוקוס" (ת/11; ש' 102-107).

13. בסוף הודעתה זו, נשאלה המתלוננת האם היו בעבר יחסי אישות בינה לבין הנאשם. לשאלה זו השיבה בשלילה, תוך שהיא מפרטת:

"לא. הוא ניסה כמה פעמים זו לא הפעם הראשונה שראיתי אותו עם המכנסיים למטה...ניסו לשדך בינו ואני הזמנתי אותו אלי הביתה והוא שמע את סיפור הגרושים שלי ואז הוא קם פתאום ואמר לי את מסובכת מידי קם ויצא ומעבר לזה לא יצא כלום.

בעבר באחד הטיולים הוא גם כן זרק את ההערה בואי נעלה למעלה וזה היה ב*****. יש מגדל שמירה אמר לי בואי נעלה למגדל ואת תרדי לי ואני לא הסכמתי. היינו על המגדל עם עוד אנשים ואיך שהן ירדו הוא בא אלי ואמר לי בואי. לכן אני לא אתפלא אם עשה זאת לאחרות" (ת/11; ש' 129-136).

גרסת הנאשם

14. הנאשם נחקר לראשונה ביום בו הגישה המתלוננת את תלונתה, 10.07.13 (ת/2). תגובתו להאשמות שהוטחו בו הייתה, כי קיים עם המתלוננת יחסי מין בהסכמה בעת שהותם ב[יער], וזאת בזמן שערכו יחדיו סיור למציאת מסלול לא"ש לילה. לדבריו, לאחר שירדו מן הרכב על מנת לבדוק קיומו של מעבר במקום מסוים, הם החלו "להתמזמז", פתחו את דלת המושב האחורי וקיימו יחסי מין כאשר המתלוננת יושבת על כיסא הרכב והנאשם עומד. הנאשם סיפר, כי המתלוננת פשטה ראשונה את מכנסיה ותחתוניה, ולאחר מכן הוא הוריד את שלו; ושהמתלוננת הרימה את חולצתה במהלך האקט המיני.

בסוף חקירתו אמר הנאשם, כי הוא בטוח שלא עשה דבר שהיה נגד רצונה של המתלוננת, ושהמתלוננת פועלת נגדו ממניעים של נקמה, "כי אני מסוכסך עם אחד הרכזים שהוא חבר שלה ולו קוראים ס"ח" (ת/2; ש' 85).

15. במהלך החקירה, הנאשם סיפר, כי לא היה זה האירוע המיני היחיד שהתרחש בינו לבין המתלוננת. לדבריו, ארבע שנים קודם לכן הוא ביקר בביתה של המתלוננת וקיים עמה יחסי מין בחדר השינה שלה. כשנה לאחר מכן, קיים עמה הנאשם יחסי מין פעם נוספת, בזמן שהיו "באיזה טיול זה נראה לי בדרום לא זוכר שם של מקום באיזה מגדל כל שהוא שאני והיא עלינו לבד" (ת/2; ש' 82-83).

הנאשם סיפר עוד, כי בדרכם אל [היער], בעת עצירת ביניים שערכו בכביש 6, ביצעה בו המתלוננת מין אוראלי, וזאת בזמן ששלושה חניכים שהיו עמם ברכב ניגשו לקנות אוכל (יובהר, כי הן הנאשם והן המתלוננת טעו לזכור שהיו עמם שלושה חניכים, ולמעשה התלוו אליהם רק שני חניכים).

16. במהלך עדותו בבית המשפט מסר הנאשם גרסה שונה במקצת באשר למספר המפגשים המיניים שהתקיימו בינו לבין המתלוננת בתקופה שקדמה למחנה ב[יער]. לדבריו, מספר חודשים לאחר שהמתלוננת החלה את עבודתה ב***** היא הזמינה אותו אל ביתה (עמ' 391; ש' 31), והוא נעתר להזמנתה. במהלך פגישה זו ישבו השניים בסלון הבית, על מיטת נוער, והחלו לדבר. לדברי הנאשם: "באיזה שלב... התחלנו להתמזמז אני ו[המתלוננת], התחלנו לגעת אחד בשני והתחלנו לקיים שם יחסי מין... בסלון עצמו ישבנו וקיימו שם יחסי מין" (עמ' 392; ש' 24-28). הנאשם הכחיש שהמתלוננת סיפרה לו פרטים אודות גירושיה במהלך מפגש זה (עמ' 393; ש' 3), ובהמשך סיפר כי מיד לאחר שסיימו לקיים יחסי מין הוא עזב את המקום (עמ' 396; ש' 28).

17. לאחר מפגש זה שמרו השניים על קשר טלפוני, כך לדברי הנאשם. מספר חודשים לאחר מכן, במהלך טיול של מספר מושבים מן המועצה ל*****, סיפר כי עלה יחד עם המתלוננת אל מגדל תצפית שהיה במקום. לדבריו: "אמרתי לה, בואי נעלה למעלה ועלינו למעלה... התחלנו בהתחלה כזה להסתכל... באיזה שלב התחלנו להתמזמז ושם היה את האקט של המין האוראלי ביני לבין [המתלוננת]" (עמ' 394; ש' 28).

ש' 11-18). בהמשך פירט הנאשם, כי בתחילה ניסו הוא והמתלוננת לקיים יחסי-מין (כשהכוונה ככל הנראה ליחסים ואגינליים) אולם המתלוננת טענה, לדבריו, "שהיא במחזור" (עמ' 394; ש' 23-25).

18. המשך יחסיהם של השניים ידע "עליות וירידות" לדברי הנאשם, אולם הם המשיכו להיות בקשר טלפוני. לאחר שלושה חודשים, כך לטענת הנאשם, הוא נפגש עם המתלוננת פעם נוספת בביתה, בזמן שילדיה ישנו בבית. לדבריו: "שבנו אני והיא במטבח, לדעתי שתינו משהו, ... באיזה שלב התחלנו כזה להתנשק ואז עלינו למעלה... לחדר השינה, שם הילדים ישנו... היא הרימה אותם ולקחה אותם לחדר השינה שלהם... התחלנו לקיים יחסי מין" (עמ' 395-396). עוד זכר, כי אחד הכלבים של המתלוננת עלה על המיטה בזמן שקיימו הוא והמתלוננת יחסי מין, וליקק את רגליו; וכן שבשלב מסוים הציע לצרף "מישהי למיטה", אולם המתלוננת סירבה. לאחר מכן, "ישבנו במיטה לדעתי לעוד איזה שעתיים שם, ישבנו, דיברנו..." (עמ' 396; ש' 23).

19. לאחר מפגש זה ועד לאירוע הנטען בכתב האישום, משך כשנה וחצי-שנתיים, המשיך הקשר הטלפוני בין השניים, כך לדברי הנאשם, כשכל אחד מהם קיים בשלב מסוים מערכת זוגית עם אחר. בתקופה זו לא התקיים מגע מיני בין הנאשם למתלוננת, לגרסתו.

20. כאשר נשאל הנאשם, בעת מתן עדותו בבית-המשפט, מדוע השמיט בחקירתו במשטרה את פרטי המפגש השני שהתרחש, לכאורה, בביתה של המתלוננת, השיב כי במהלך החקירה היה נתון בלחץ, כשלדבריו השוטר שחקר אותו לא הפסיק לצעוק עליו במהלך החקירה. הנאשם חש שהחוקר מגמתי (עמ' 413; ש' 23-24), וטען שבשל הלחץ הוא התבלבל "וערבב" בין שני המפגשים (עמ' 414; ש' 1-2). במקום אחר, כאשר הטיחה בו באת-כוח המאשימה שבקלטות החקירה והעימות הוא נראה נינוח, השיב: "אולי נראיתי ככה אבל בפנים באמת הייתי שבור, מפורק, הוא השפיל אותי שם, הוא התייחס אלי בזלזול..." (עמ' 460; ש' 29-30).

21. עוד העיד הנאשם, באשר ליחסיו עם המתלוננת ויחסה כלפיו: "תמיד עם [המתלוננת] היה פלרטוטים. פלרטוטים מיניים. תמיד זה היה עקיצות. תמיד זה היה איתה. מאז שהיא התחילה לעבוד והייתי בפעם הראשונה בבית, תמיד זה היה. את יכולה לעשות פרצוף כזה, אבל... זה תמיד זה היה ככה. לאורך כל הדרך תמיד זה היה [המתלוננת] פלרטוטים כאלה מיניים. תמיד זה היה עקיצות מיניות, תמיד זה היה" (עמ' 443; ש' 17-22). כאשר התבקש להדגים, השיב: "דוגמה, לא באת, אתה לא רוצה לבוא היום. שובב, איזה תחתונים יפים, מתי קנית אותם? תחתון ממש יפה. כל מיני דברים כאלה שתמיד היו אמירות באוויר. תמיד זה היה. בואנה היום אתה נראה טוב..." (עמ' 443; ש' 24-26). במקום אחר, לשאלה האם היו ביניהם מפגשים עניינים-מקצועיים במחלקה, השיב: "...היו ענייניים. אני לא יודע

אם מקצועיים. אם אחת שאתה יושב איתה ומתחת לשולחן היא נוגעת לך בברך, זה מקצועי, אז סבבה" (עמ' 444; ש' 23-24).

22. כאשר נשאל הנאשם למי סיפר על יחסיו המיניים עם המתלוננת, השיב, כי למיטב זכרונו סיפר על כך לי"י ולמ"ס, וכן לאנשים נוספים שבתחילה לא זכר כלל שסיפר להם, אולם הם הזכירו לו זאת לאחר שנעצר (עמ' 414; ש' 11-22). בחקירתו במשטרה הזכיר הנאשם כמי שידעה על כך, לבד ממ"ס וי"י, גם את ק"ת, כשדבריו כאן: "סיפרתי ל[ק"ת] שקיימתי איתה יחסי מין בבית ואחרי שסיימתי קמתי והלכתי..." (עמ' 458; ש' 25-26).

23. כן העיד, כי סיפר על יחסיו המוקדמים עם המתלוננת לד"א, אשר הייתה בעבר מנהלת במחלקת הנוער במועצה. לדבריו, במהלך שנת 2010 התקשר אל ד"א, על מנת להתנצל על שלא הגיע למסיבת החתונה שלה: "היה חגיגות ב***** ואז לא יכולתי להגיע לחתונה של ד"א, כי באותו יום שהיא התחתנה היה את החגיגות של *****... דיברנו על כל מיני דברים שקשורים ל[מתלוננת]... שאנחנו בקשר, שאני הולך לבקר אותה לפעמים. הייתי אצלה בבית וקיימנו יחסים" (עמ' 436; ש' 18-15).

כאשר נשאל מתי נזכר בשיחה זו, אותה לא ציין בחקירתו במשטרה, השיב כי היה זה לאחר הגשת כתב האישום, כאשר סנגורו הנחה אותו להתחיל ולשחזר בראשו את כל מה שאירע. הנאשם אף נשאל כיצד ייתכן שלא נזכר בדברים במהלך העימות, שהיה ארוך ומפורט ובו מסר פרטים רבים, ותשובתו הייתה כי פירט בעיקר את "מה שקישר אותי ליחסי מין. ואם הייתי מצליח לחבר את זה יותר טוב והיו נותנים לי באמת, מנסים לכוון אותי בשאלות הנכונות, אז אני בטוח שהייתי גם עולה על זה גם בחקירה" (עמ' 439; ש' 17-20).

24. באשר להתרחשויות ביולי 2012, הנאשם העיד כי בעת נסיעתם המשותפת ל[ער], כאשר י' ופ' נמצאים עמם ברכב, המתלוננת התבטאה כלפיו באופן אוהד ומחזר: "התחלנו בנסיעה ואז כל הדרך [המתלוננת] התחילה להגיד לי, אתה לא אוהב אותי, אתה לא מחבב אותי, אתה לא בקשר, אתה לא זה, אתה לא שם עלי, אני רוצה ואתה לא אוהב אותי, כל מיני דיבורים כאלה. לא הגבתי. באיזה שלב גם הייתה נוגעת לי כאילו ככה בצוואר, נוגעת לי ככה ברגליים... הייתי טיפה נבון לדעתי" (עמ' 398-399).

בהגיעם אל תחנת הדלק על כביש 6, נכנס הנאשם עם הרכב אל אזור החנייה האחורית (2/נ), והחנה את הרכב ברחבה המיועדת לחניית אוטובוסים ומשאיות. לדבריו עשה כן, מכיוון שלרכב הייתה רתומה עגלה, ומאחר והתקשה לנסוע בהילוך אחורי במצב זה, ביקש חנייה נוחה שממנה ניתן לצאת ללא נסיעה לאחור. לאחר שחנו, י' ופ' ירדו לדבריו מן הרכב, כנראה על מנת לעשן, וכך עשו גם הנאשם והמתלוננת, כשהנאשם ניגש לחנות הנוחות במקום על מנת לרכוש שתייה. הנאשם לא הבחין לאן פנתה המתלוננת בשלב זה. בהמשך, לדבריו: "שנינו חזרנו באותו שלב בערך לאוטו. נכנסנו לאוטו והתחלנו באוטו אני

ו[המתלוננת] להתמזמז. באיזה שלב כלשהו [המתלוננת] הכניסה לי כאילו ידיים לאיבר מין שלי. התחלנו כזה זה ואז [המתלוננת] התחילה לרדת לי שם. אחרי כמה שניות לדעתי ביקשתי ממה שתפסיק כי מתחילים לעבור שם, עברה שם איזה משאית, התחילו לעבור, ועבר איזה אוטובוס. ביקשתי ממנה שתפסיק" (עמ' 402; ש' 7-11). לדברי הנאשם, שהייתם המשותפת ברכב, לבדם, ארכה כעשר דקות, והמגע המיני ארך כעשר שניות בלבד. כן ציין, כי לא הגיע לפורקן מיני במעמד זה (עמ' 402; ש' 21).

25. באשר להתרחשות ב[יער] העיד הנאשם כך: "ביום השני... התעוררנו בבוקר, התחלנו להתארגן, ... באיזה שלב אני פנית ל[מתלוננת] כי יום לפני היא פנתה אלי, שאלה אותי מתי יוצאים לעשות הכנה לבישולי שדה. מתי יוצאים לעשות הכנה לא"ש לילה. ... אמרתי לה שאני יוצא אם היא מעוניינת להצטרף. היא הצטרפה אלי... יצאנו מ[יער] א', ... יצאנו מהשער. אני הורדתי את החולצה הכחולה... נשארתי עם טריקו. [המתלוננת] גם הורידה את החולצה הכחולה שלה ונשארה עם גוזיה. ... התחלנו בנסיעה לכיוון, לרדת כאילו מ[יער] א'. יש שביל שם, כאילו המשכנו כזה בדרך... ראינו איזה פנייה שמאלה, ניסיתי להיכנס אני עם הרכב, ראיתי שזה דרך ללא מוצא, עשיתי כזה פרסה עם הרכב והמשכתי בנסיעה. ... ירדנו למטה. באיזה שלב הייתה פניה ימינה לדרך כורכרית. המשכנו עם הרכב בדרך כורכרית והמשכנו לנסוע לחפש את המסלול. נסענו עד שבשלב כלשהו בדרך ראיתי, ... סימון שבילים... עצרתי שם את הרכב והלכתי להסתכל בצד שמאל, צד שמאל זה איפה שלכיוון הצופים ולצד ימין זה לכיוון [יער] א', ... [המתלוננת] שם ניסתה לטפס, לחפש שם איזה מסלול כלשהו... שנינו חזרנו לאוטו. היא באה לצד שלי והתחלנו לדבר שם והסתכלנו על תנועת הצופים, רואים את תנועת הצופים כזה מרחוק, ... אתה שומע טיפה מוזיקה, אבל לא שומע חזק, ... לא היה צריך לצעוק... ואז [המתלוננת] באה לכיוון הצד שלי. התחלנו אני ו[המתלוננת] להתמזמז שם, כאילו ששנינו, ואז לאט – לאט באנו כזה, נשענו על האחורה של האוטו, אחרי הנהג, כאילו הנוסע אחרי הנהג, שם בארגז, התחלנו אני וחשף להתמזמז. באיזה שלב כלשהו אני הייתי עם המכנסיים למטה וגם היא הייתה עם המכנסיים למטה, אבל לא הצלחנו לקיים יחסי מין. פתחתי את הדלת האחורית שאחרי הנהג, ... שנינו היינו עם המכנסיים למטה... פתחנו את הדלת האחורית, [המתלוננת] הורידה לגמרי את המכנסיים והתיישבה ממש ככה על הקצה, על הקצה של הכסא. אני עמדתי מולה עם המכנסיים למטה, [המתלוננת] לא הייתה עם המכנסיים, ואז התחלנו לקיים יחסי מין... באיזה שלב כלשהו שאלתי אותה אם אני יכול לגמור בפנים, היא אמרה לי שכן. ואז בערך גמרתי בפנים וזה הסתכם היחסי מין" (עמ' 405-409).

לדבריו, המתלוננת פשטה בעצמה את מכנסיה, דגמ"ח שלושת רבעי על-פי עדותו; וככל הנראה אף את נעליה (הנאשם לא היה בטוח בכך), למרות שלא זכר באיזה שלב קרה הדבר (עמ' 466; ש' 31-32, עמ' 467; ש' 6). כן העיד, כי פרט לשאלה האם הוא "יכול לגמור בפנים", לא היו חילופי דברים בינו לבין המתלוננת בעת שקיימו יחסי מין (עמ' 470; ש' 30-32), ושהמתלוננת גנחה במהלכם (עמ' 471; ש' 2).

עוד סיפר, שהמתלוננת "חיבקה" את גופו ברגליה בזמן שקיימו יחסי מין, ושהגוזיה שלבשה הייתה מופשלת כלפי מעלה. לציין, כי בתחילה אמר הנאשם "היא הייתה עם החולצה למעלה", כפי שאמר גם

במהלך חקירתו (ת/2; דקה 30:01), אולם מיד תיקן עצמו ואמר "עם הגוזיה לא עם החולצה, עם הגוזיה למעלה" (עמ' 409; ש' 1-2). בהקשר זה נשאל הנאשם, האם הבחין בסימן כלשהו על חזה של המתלוננת, ועל כך השיב: "יש לה קעקוע, אני לא זוכר באיזה צד אבל יש לה קעקוע... על החזה" (עמ' 463; ש' 17-19). כאשר ב"כ המאשימה הטיחה בו שאין למתלוננת קעקוע על החזה, ושלמעשה לא ראה אותה עירומה, השיב הנאשם: "יכול להיות... אני זוכר שיש לה קעקוע על החזה, ...אני זוכר במאת האחוזים שיש לה קעקוע על הגב... על החזה אני כמעט בטוח שיש לה גם" (עמ' 464; ש' 24-32). כך, הנאשם אף לא זכר האם יש למתלוננת שומה גדולה על הגב (עמ' 466; ש' 1).

26. יש מקום לתמוה מדוע הוצגו שאלות אלה לנאשם רק במהלך חקירתו הנגדית, ומדוע לא נכלל בחומר החקירה תיעוד המאמת את נכונות העובדות שהוטחו בפניו. בין היתר הטיחה בפניו באת-כוח המאשימה, כי למתלוננת יש קעקוע נוסף על גופה "ואם היא נמצאת איתך כשהיא נמצאת בתחתונים אין סיכוי שאתה לא רואה את הקעקוע הזה, ובגלל זה אני אומרת לך שאתה מעולם לא ראית את [המתלוננת] ערומה" (עמ' 465; ש' 6-8); ובמקום אחר אמרה: "לא, זה לא השומה, יש משהו מאוד גדול שאי אפשר לא לראות באזור איבר המין" (עמ' 481; ש' 5). כאמור, עובדה זו הוטחה בפני הנאשם, לראשונה, בעת מתן עדותו בבית המשפט; היא אינה נתמכת בראיה כלשהי פרט להצהרתה של ב"כ המאשימה; כאשר הצהרה זו אינה כוללת ידיעה באשר למועד בו קועקע גופה של המתלוננת כאמור, ככל שהדברים נכונים.

כך או כך, הרי הן על-פי גרסת המאשימה והן על-פי גרסת הנאשם, התרחש מגע מיני בין הנאשם למתלוננת, בין אם בהסכמה ובין אם בכפייה, במהלכו נותרה המתלוננת עירומה בפלג גופה התחתון. למעלה מזאת, על-פי התנוחה בו הייתה נתונה המתלוננת על-פי גרסתה היא, ואופן עמידתו של הנאשם באותה העת, מתחייבת המסקנה כי הנאשם יכול היה להבחין באותו קעקוע נטען ביתר קלות. והנה, ככל שתשובתו של הנאשם לפיה לא הבחין בקעקוע על פלג גופה התחתון, אינה שוללת, לגרסת המאשימה, את האפשרות שהנאשם אנס את המתלוננת, מתחייבת המסקנה שאין בתשובתו לשלול את האפשרות שהשניים קיימו יחסי מין בהסכמה, בהזדמנויות שונות.

באשר לטענת באת-כוח המאשימה, כי דבר קיומו של הקעקוע שולל את טענת הנאשם בדבר קיומם של יחסי מין קודמים, הרי שכאמור, כלל לא הומצאה לנו הוכחה שקיים קעקוע כלשהו באזור איבר המין של המתלוננת, ובוודאי שלא הוכח לנו מתי בוצע קעקוע זה. זאת ועוד, במסגרת המוצגים בתיק הוצגה תמונה של המתלוננת בבגד ים "ביקיני" (נ/14), הנדמה כתחתונים לעניין זה, ושם לא נראה כל סימן או קעקוע. כך, שטענת באת-כוח המאשימה, לפיה "כשהיא נמצאת בתחתונים אין סיכוי שאתה לא רואה את הקעקוע הזה", אינה נכונה. עוד נוסף, כי כבר במהלך העימות במשטרה בין הנאשם למתלוננת עלה ענין קיומם של יחסי מין קודמים, והמתלוננת לא העלתה כל שאלה או טענה בדבר קעקוע או סימן אחר לכאורה.

בהקשר זה נפנה גם לעדותו של ר"ג, מי שהיה בעבר בן זוגה של המתלוננת וחי עמה במשך חצי שנה, ולפיה הוא אינו זוכר שראה סימן כלשהו באזור איבר מינה (עמ' 540; ש' 4-5).

27. הנאשם המשיך וסיפר, כי לאחר שקיימו יחסי מין, הוא והמתלוננת התלבשו והמשיכו בניסיעתם לחיפוש מסלול מתאים, אולם משהבחינו כי הם מתרחקים משטח המחנה, חזרו אליו בחזרה. הנאשם הכחיש קיומו של מגע מיני אוראלי בינו לבין המתלוננת באירוע זה (עמ' 409; ש' 28).

28. כאשר התבקש הנאשם לתת הסבר לנכונותה של המתלוננת לקיים עמו יחסי מין לאחר תקופה ארוכה של העדר יחסים אינטימיים בין השניים, השיב כי מבחינתו האירוע שהתרחש ביער הוא המשך של הלך הרוח בו הייתה שרויה המתלוננת במהלך הנסיעה וחניית הביניים בכביש 6 (עמ' 410; ש' 5-6).

29. לדברי הנאשם, לאחר האירוע המיני הוא והמתלוננת המשיכו להתנהל כרגיל (עמ' 412; ש' 15): "לא היה משהו חריג. המשכנו לדבר. הלכנו לישון. בבוקר קמנו עד שהגיעה... הביקורת של איש בטיחות של היער... הוא עבר איתנו ועשה סיבוב ואמר שזה לא בטיחותי... אסור לקחת כבל חשמל ולעטוף איתו את העצים... היה שם דין ודברים עם ההוא של הבטיחות, ואז באתי אמרתי את זה ל[מתלוננת] ואז היא התחילה שם לשאוג עלי. ואז שאגתי בחזרה עליה. התחלנו להתווכח שם" (עמ' 412-413). הנאשם הכחיש שהשתמש במילים "אני אשבית אותך" במהלך הוויכוח, כשדבריו הוא אמר למתלוננת "אם את צועקת ככה, אני פשוט לא אעזור לך וכל מה שצריך את תעשי לבד" (עמ' 413; ש' 6-7).

30. לאחר המחנה ב[יער] לא שמרו הנאשם והמתלוננת על קשר, ונפגשו לעיתים באירועים של המועצה.

הערכת הגרסאות אל מול מכלול העדויות והראיות

אופי היחסים בין הנאשם למתלוננת טרם המחנה ב[יער]

31. כאמור, הנאשם טוען לקיומה של מערכת יחסים מינית בהסכמה, בינו לבין המתלוננת, בפרק הזמן שקדם למחנה ב[יער], בזמן שהמתלוננת מכחישה את הדברים, וטוענת שהתקיימה ביניהם פגישה אחת שבסופה עזב הנאשם את ביתה מבלי שקיימו יחסי מין, ושבסיטואציה אחרת ביקש ממנה הנאשם לבצע בו מין אוראלי, אולם היא סירבה.

הגם שלנתונים אלה אין נגיעה ישירה לעבירות, הערכת הגרסאות בנקודות אלה יש בה ללמד על אמינות הצדדים במישור הכללי, וכן ללמד על הרקע לאירועים שהתרחשו מאוחר יותר.

32. המתלוננת סיפרה בעדותה שהנאשם ביקר בביתה, לאחר שק"ד, חברתם לעבודה, ניסתה לשדך ביניהם. המתלוננת היא שהזמינה את הנאשם לביתה, ושם סיפרה לו על גירושה, אותם היא מתארת כ"סיפור מורכב" (*****). לדבריה, הנאשם הגיב לדברים בכך שאמר לה שהיא מסובכת מדי עבורו, ולאחר מכן קם ועזב, כאשר הביקור כולו ארך, לדבריה, כ"חצי שעה, ארבעים דקות. כמה זמן לוקח להכין את הקפה, לעשן שתיים – שלוש סיגריות? לא יודעת אפילו" (עמ' 42; ש' 28-29).

בהתייחסה לתיאוריו של הנאשם לגבי מראה הבית, השיבה המתלוננת, כי היא נוהגת להציג את ביתה לאורחה, מאחר והיא "מאוד גאה" לגבי הבית ועיצובו. עוד טענה כי אינה נוהגת לקיים יחסי מין בבית כשילדיה נמצאים במקום, וסיפרה כי: "היה לי גם בן זוג בעבר שחי אצלי חצי שנה ובימים שהילדים היו אצלי הוא ישן בחדר אחר, כי אז עוד הילדים היו קטנים וישנו איתי" (עמ' 40; ש' 15-16).

מ"ש, אשר קיים מערכת יחסים אינטימית עם המתלוננת, אישר את הדברים, והעיד כי למיטב זכרונו לא נהגו לקיים יחסי מין בבית המתלוננת בזמן שילדיה של המתלוננת שהו בבית (עמ' 351; ש' 7).

בניגוד לדברים אלה, ב"ג, אשר היה בן זוגה של המתלוננת וחי עמה בביתה במשך חצי שנה, העיד, כי באחת הפעמים קיים עמה יחסי מין בזמן שילדיה של המתלוננת היו בבית (עמ' 542; ש' 20).

המתלוננת אישרה שבשנת 2010 היו בביתה שני כלבים אותם גידלה, אחד מהם ממין פג סיני. במהלך העימות הנאשם הטיח בפניה כי במהלך יחסי המין עלה אותו הכלב על המיטה וליקק את רגלו, ובעדותה נשאלה על כך המתלוננת והשיבה: "לא היה יחסי מין, אבל יכול להיות שהוא ליקק אותה בזמן שהוא ישב לידו" (עמ' 52; ש' 31-32). עוד העידה, כי אינה זוכרת שהנאשם הזכיר אורגיה בעת ששהה בביתה.

33. באשר לאירוע שהתרחש במהלך טיול אחר, העידה המתלוננת: "היה טיול נוסף שהיינו במצפה ***** , בפינת חי למעלה. זאת אומרת, עלינו למעלה. יקי ביקש שאני אמצוץ לו ואני אמרתי לו כן, כן, בסדר וירדתי למטה, כי גם קודם כל כמובן גם היו ילדים וכמובן זה לא היה לעניין" (עמ' 56; ש' 25-27). המתלוננת לא ציינה בעת מתן עדותה כי איברו של הנאשם היה חשוף באותה העת, כפי שסיפרה בעת שנחקרה, אולם מאוחר יותר, כשהתבקשה לאשר את הנתון, השיבה בחיוב. לשאלת בית המשפט למה התכוונה במילים "לא היה לעניין", השיבה: "מה זה השטות הזאת עכשיו? ...בטיול. לא קשור לשום מקום. ילדים. אין בינינו שום דיבור" (עמ' 57; ש' 4-6). כאשר נשאלה מדוע לא התלוננה על התנהגותו של הנאשם בזמן אמת, ומדוע לא ציינה את הדברים בעת שמסרה את הודעתה הראשונה, אלא רק בסוף החקירה, לאחר שהתבקשה לפרט על אירועים מיניים שהתרחשו בינה לבין הנאשם, השיבה כי לא התרגשה מן האירוע. קודם לכן פירטה המתלוננת: "אבל צריך להבין את הקוסמוס, זאת אומרת את המסביב. כל מיני דברים מיניים נאמרים על ידיו, על ידי ראש המחלקה, שזה ע"ש. ...שע"ש אמר לי כאילו באיזה שהוא קטע של חנוכה כנראה כי הוא חילק לו מטבעות שוקולד , והוא אומר לי,

נגמרו מטבעות השוקולד, קחי סוכרייה עד שיהיה לך למי למצוץ" (עמ' 57; ש' 12-8).

נציין, כי ע"ש הכחיש כי דיבר כך אל המתלוננת (עמ' 521; ש' 20); וכך גם א"מ הכחישה קיומה של אווירה מינית במחלקת הנוער, או תכנים מיניים שעלו בין העובדים (עמ' 292; ש' 25-33).

34. מטעם ההגנה הובאו עדויות, שיפורטו להלן, לכך שהנאשם סיפר לאנשים שונים כי קיים יחסי מין עם המתלוננת, ושהוא עשה כן לפני שנת 2012, קרי – ללא קשר להליך זה, ושלא מתוך רצון לנקום במתלוננת או לבדות ראיות. כאמור, כבר במהלך חקירתו במשטרה מסר הנאשם שמותיהם של חלק מאותם עדים.

35. י"י עובד אף הוא במועצה בה עבדו הנאשם והמתלוננת. לדבריו: "...הכרתי את יקי והיו לנו שיחות על הכל וגם בנושא של [המתלוננת], סיפר לי שהוא היה אצלה, שהוא בקשר איתה" (עמ' 502; ש' 14-16). בהמשך פירט כי בזמן שישב עם הנאשם במשרדה של מ"ס, הנאשם סיפר לו שביקר את המתלוננת בביתה, ושקיים עמה קשר מיני. כן זכר, שהנאשם "הראה לי בלפטופ כל מיני ציורים שלה על הגוף וכל מיני דברים והמשכנו... ואז יצאנו לספסל לעשן סיגריה, זה מול המחלקה ושם הוא סיפר לי שזה כבר מגעיל אותו ההתנהגות שלה ושלא נראה לו" (עמ' 502; ש' 31, עמ' 503; ש' 2-3). את התמונות העלתה המתלוננת עצמה, לדבריו, לפייסבוק, והנאשם הוא שהראה לו אותן, שעה שלו עצמו אין חשבון פייסבוק. י"י לא זכר מתי התרחשה שיחה זו, אולם כשהתבקש להעריך, השיב שהיה זה בשנת 2009 או 2010.

נציין, כי בניגוד לעדותו של י"י כי הוא אינו מחזיק בחשבון פייסבוק, המתלוננת טענה במהלך עדותה כאן, כי הוא נמנה על חבריה בפייסבוק (עמ' 44; ש' 7), אולם לא הונחו בפנינו ראיות שיש בהן להכריע בנקודה זו.

עוד יש לציין, כי למרות שהנאשם הזכיר במהלך חקירתו במשטרה את שמו של י"י כמי שיתכן וסיפר לו על יחסיו עם המתלוננת, חוקרי המשטרה לא טרחו לזמנו לחקירה ודבריו הושמעו לראשונה במהלך עדותו בבית-המשפט.

36. באשר למעצרו של הנאשם, סיפר י"י: "יום למחרת שמעתי ממ"ס וממש לא האמנתי ואז אמרתי למ"ס, תשמעי, הוא סיפר לי, אני יודע שהיה לו קשר איתה" (עמ' 504; ש' 15-16). י"י לא ידע לומר האם מ"ס עצמה ידעה אף היא על הדברים, כשדבריו: "אני לא יודע אם הוא סיפר לה, לא, הוא דיבר איתי, היא פשוט הייתה במשרד, אני לא יודע אם היא הקשיבה בכלל, אני לא זוכר את זה, היא הייתה במשרד בעבודות שלה" (עמ' 505; ש' 2-3).

37. מ"ו, בחקירתה, הכחישה ששמעה מן הנאשם פרטים בקשר ליחסיו עם המתלוננת (ת/12), והיא לא נשאלה על הנושא בעת מתן עדותה כאן. הנאשם מצדו, גם כאשר הדברים הוטחו בפניו בעת שנחקר, התעקש שסיפר למ"ס על יחסיו עם המתלוננת שלוש שנים לפני חקירתו, תוך שהוא מסביר: "אני לא יודע למה היא לא זוכרת אולי ברח לה מהראש" (ת/3; ש' 30).

38. י"ד (להלן: "י"ד") עוסקת בשש השנים האחרונות כ"מאמנת לפריצת דרך אישית ובעיקר מנחת הורים ועובדת עם בני נוער ועם צוותי חינוך" (עמ' 507; ש' 27-28). בין היתר, עובדת י"ד במועצה *****, והיא הכירה את הנאשם במסגרת זו, כשלבדבריה עבדה עמו "באופן אישי...באימון פרטני" (עמ' 508; ש' 4). האימון כלל 15 מפגשים שהתקיימו בין יוני לאוקטובר 2010.

י"ד סיפרה, כי באחת מפגישותיה עם הנאשם עלה שמה של המתלוננת "כמישהי שהוא היה איתה בקשר וסיפר לי שהיא עובדת איתו ושהיא מאוד הייתה רוצה שהם יהיו בקשר זוגי רומנטי והוא פחות והוא לא רצה, הוא אמר שהם לא בזוגיות כי הוא לא רוצה כי הוא לא מעוניין" (עמ' 508; ש' 17-19). לדבריה, הנאשם לא פירט בשיחה זו האם קיים עם המתלוננת יחסי מין.

י"ד לא ציינה את הדברים ברישומיה (ת/18), מאחר שלדבריה היא נוטה לתמצות, ושמדובר היה בהערת אגב שלא הייתה מהותית לפגישה (עמ' 510; ש' 20-22). יחד עם זאת, היא זכרה את הדברים, וזכרה כי הנאשם נקב בשם "נשמה הפרטי של המתלוננת". לדבריה, מאוחר יותר, כשערכה סדנא לכלל הרכזים במועצה, היא פגשה במתלוננת ועשתה בראשה את הקישור לדברים שמסר לה הנאשם (עמ' 508; ש' 21-24, עמ' 511; ש' 9-12).

39. כשנשאלה י"ד למי סיפרה את הדברים, לאחר מעצרו של הנאשם, השיבה כי שוחחה על כך עם סנגורו דאז. לדבריה: "אחרי ששמעתי שיקי עצור, חשבתי שאני אשאל אותו אם יש משהו בדברים שאני יודעת שיכול לעזור במשפט ואז" (עמ' 512; ש' 11-12). בהמשך הסבירה כי במילה "אותו" התכוונה לעוה"ד, וסיפרה כי דבר מעצרו של הנאשם נודע לה מפיה של אחת מרכזות הנוער, בשם ז"ק, שעבדה במושב בו היא מתגוררת (עמ' 512; ש' 27-31). י"ד לא ידעה באותו הזמן שמעצרו של הנאשם קשור למתלוננת, והיא לא סיפרה לז"ק דבר ביחס לדברים שהיו ידועים לה. רק לאחר מספר ימים, כשנודע לה על זהות המתלוננת, פנתה י"ד לסנגור דאז, "ואז שאלתי את עוה"ד אם המידע שיש לי הוא רלוונטי או לא רלוונטי והוא אמר לי, כרגע הוא לא רלוונטי, נהיה איתך בקשר...אם וכאשר יהיה צורך בעדות שלך" (עמ' 513; ש' 12-13).

40. ד"א, *****, הייתה רכזת נוער מטעם תנועת "*****" במועצה, החל מאוגוסט 2007 ועד נובמבר 2010. במסגרת תפקידה הייתה אחראית על הנחיית המקצועית של רכזי המושבים במועצה, בהם הנאשם והמתלוננת. מעדותה עולה כי יחסיה עם הנאשם היו חבריים, והם נהגו לשתף אחד את השנייה בפרטים מחייהם

האישיים. באשר למתלוננת, יחסיה עמה היו מקצועיים, כשמן העדות עולה ביקורת שלילית ביחס לתפקודה המקצועי של המתלוננת.

על יחסיהם של הנאשם והמתלוננת נודע לד"א מפי הנאשם עצמו. לדבריה: "הפעם הראשונה שהבנתי שיש ביניהם מערכת יחסים שהיא אחרת...הייתה במחנה פסח ב-2010, אני ניהלתי את המחנה, זה מחנה שלילדי כיתות ד' עד ו' ושמה היא כל הזמן נמרחת עליו ופלירטטה איתו ונגעה לו בידים, היא הייתה מאוד מאוד עסוקה בזה והרבה פחות בעבודה והוא גם ככה בא ואמר לי, ד', אני לא יודע מה לעשות, היא כל הזמן מציקה לי, מה את חושבת? שמה זה היה הפעם הראשונה שהבנתי שיש ביניהם משהו שהוא מעבר, אין לי מושג מתי זה התחיל..." (עמ' 493; ש' 15-21). במהלך אותו מחנה, לאחר יום אחד, העבירה ד"א את המתלוננת מתפקידה, עקב תפקודה הלקוי, כשלבדברי העדה: "היא עשתה את התפקיד שלה בצורה מאוד מאוד לא טובה, הייתה מאוד עסוקה במערכת יחסים הזאת עם יקי והיא לא עשתה את העבודה שלה כמו שצריך" (עמ' 494; ש' 2-5).

41. מאוחר יותר, במהלך אוגוסט 2010 ובסמוך לפני חתונתה של ד"א "יקי הגיע אלי למחלקה...להגיד לי שהוא לא יוכל להגיע (לחתונה, ת"כ), ...ואז ככה ניהלנו שיחה על החיים הפרטיים שלנו, ...הוא סיפר לי שהוא [המתלוננת] יש ביניהם מן מערכת יחסים מינית, אני אמרתי לו שאני חושבת שזאת טעות, אני מאוד מאוד זוכרת את השיחה הזאת כי אני חשבתי שזאת טעות...אני לא רציתי להיכנס לפרטים יותר מידי, הוא אמר לי שזה מאוד מיני שזה לא מערכת יחסים רומנטית...הם לא היו זוג, הם קיימו יחסי מין" (עמ' 494; ש' 25-30). ובמקום אחר: "יקי בא אלי למחלקה לדבר איתי, להגיד לי גם שהוא לא יגיע לחתונה שלי, זה מאוד מאוד הפריע לו, ודיברנו על החיים שלנו ועל החיים שלי ועל התהליך שעברתי עם הבן זוג שלי, תוך כדי עבודה אינטנסיבית מאוד מאוד ב***** ואז הוא אמר לי, את יודעת שאני...אני שוכב עם [המתלוננת],...אני לא נכנסתי לפרטים, אני גם לא רציתי לדעת, ...אני רק אמרתי ליקי שאני חושבת ש[המתלוננת] היא בעייתית ושאיני חושבת שזה לא נכון לנהל איתה מערכת יחסים כזאת, שזה טעות ושהוא צריך למצוא לו בת זוג אמיתית כי זה הגיע הזמן" (עמ' 499; ש' 1-14).

ד"א לא זכרה האם הנאשם אמר לה שיחסי המין התרחשו בביתה של המתלוננת.

לאחר חתונתה של ד"א התקשר אליה הנאשם, כשלבדבריה, גם בפעם הזו שוחחו אודות המתלוננת (עמ' 495; ש' 13).

במהלך קיץ 2013 נפגשה ד"א עם ע"ש, שהגיע לבקרה בדרכו ל*****. היה זה לאחר מעצרו של הנאשם. בפגישה זו ע"ש סיפר לה על כך שהמתלוננת מאשימה את הנאשם באונס, וד"א סיפרה לו על הידוע לה אודות מערכת היחסים ששררה בין השניים, כפי שסיפרה כאן. ע"ש הגיב על הדברים, בין היתר, באמירה "אז אני אגיד לעו"ד ליצור איתך קשר" (עמ' 500; ש' 24).

42. ע"ש סיפר אף הוא בעדותו על דברים שאמר לו הנאשם בהקשר זה: "אני יודע שפעם אחת יקי באחד הסיפורים סיפר לי שהוא היה אצלה בבית, קיים איתה יחסים" (עמ' 519; ש' 21-22). כשנשאל מדוע לא הזכיר זאת בעת שנחקר, השיב: "לא שאלו אותי ולא שאלו אותי את הנושא הזה ולא ידעתי אם זה רלוונטי או לא, לא חשבתי את זה באותו רגע, מימי לא הייתי במשטרה ולא עמדתי במצב כזה שאני לא, שאלו אותי שאלות, מה ששאלו אותי עניתי" (עמ' 520; ש' 19-21). וכשנשאל מדוע לא פנה בעצמו לחוקרים לאחר שנזכר בכך, השיב: "כי אני לא מנוסה ולא יודע מהדברים האלה, לא מבין בזה" (עמ' 523; ש' 5).

43. א"מ העידה שהנאשם סיפר לה שנפגש עם המתלוננת בביתה, אולם הבהירה כי נאמר לה שהשניים לא קיימו יחסי מין באותו מקרה, ושהנאשם הגיע למסקנה שאינו מעוניין בקשר עם המתלוננת ולכן קם והלך, זאת בדומה לגרסתה של המתלוננת. לדבריה: "אני יודעת שלפני כמה אולי כ-5 שנים היה איזה איזה קטע שלא שלא יצא לידי מימוש והוא קם והלך באיזה שהו(א) שלב בבית לא היו יחסי מין" (ת/א13; ש' 63-34). ובמקום אחר: "סיפר לי ש[המתלוננת] הזמינה אותו הביתה התחילה איתנו כלומר התחילה לגעת ככה הוא סיפר לי ובאיזה שלב החליט שזה לא מתאים לו אז קם והלך..." (ת/א13; ש' 70-71).

הנאשם העיד בהקשר זה, כי לא סיפר לא"מ על יחסיו המיניים עם המתלוננת (עמ' 472; ש' 16), כשעדותו בנקודה זו תואמת את הדברים שמסר בחקירתו, כמפורט לעיל (ת/א3; ש' 34-43).

44. ממקבץ העדויות לעיל עולה, כי מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת, בשנים שקדמו למחנה ב[יער], לא הסתכמה ביחסים מקצועיים גרידא, אלא היחסים, אף אם לא היו אינטנסיביים, היו מיניים, מחזרים ולא מחייבים. איננו סבורים שסיפוריו של הנאשם אודות יחסים אלה הם בגדר "התרברבות" שאין מאחוריה כלום, וזאת הן לאור התרשמותנו מן הנאשם עצמו והן לאור התרשמותנו מן העדים ומתוכן הדברים. כך, הטענה ששיחתו של הנאשם עם י"י נועדה "לעשות רושם", אינה מסבירה מדוע נקב הנאשם בשמה של המתלוננת דווקא, תוך שהוא מפרט בשיחה זו שהוא סולד מהתנהגותה. והנה, ככל שמדובר בדבר שקר, מדוע ינקוב בשמה של מישהי ממנה הוא סולד?! כך גם ביחס לשיחתו עם ד"א, אין כל אינדיקציה לכך שהנאשם ביקש להרשים אותה, כאשר יש להניח שהנאשם היה מודע ליחסה השלילי של ד"א ביחס להתנהלותה של המתלוננת; ודברים אלה יפים גם ביחס לשיחתו עם ע"ש, שהיה מנהלם של השניים, אותה הנאשם כלל לא זכר ולא העיד לגביה.

והנה, במקרים אחרים הנאשם לא הזכיר כלל את דבר קיומו של קשר מיני. כך עשה בשיחה עם א"מ, והוא לא התכחש לכך, וכך גם בשיחה עם י"ד, כשהדבר מובן לאור אופייה של השיחה ואופי היכרותם. השיחה עם י"ד מלמדת, לטעמנו, על כנות דבריו באשר ליחסה המחזר של המתלוננת כלפיו, והדברים מקבלים ביטוי גם בעדותה של ד"א לגבי התנהלות המתלוננת במהלך המחנה בשנת 2010, ובעדויות הנוגעות להתרחשויות לגבי מהלך הנסיעה ל[יער], אותן נפרט בהמשך.

כן נתנו דעתנו לפער בין עדותו של הנאשם לעדותה של מ"ס, אולם לאור המכלול לא ראינו לייחס לכך משקל, כאשר בהחלט ייתכן שאחד מן השניים אינו זוכר את הדברים באופן בו התרחשו במציאות.

45. לגבי ההתרחשות המתוארת במהלך הטיוול ב***** , הגם שקיים קושי בנסיבות דן להכריע בין הגרסאות במישור העובדתי, לאחר ששקלנו את אופי היחסים בין השניים עובר לאירוע זה, התרשמנו כי הסבריה של המתלוננת בנקודה זו הם תמוהים, בלתי ניתנים לבדיקה ואינם שוללים את היתכנות המעשים.

כשנשאלה המתלוננת בחקירתה השנייה על אירוע זה, ולאחר שהוטחה בפניה גרסתו של הנאשם, השיבה: "זה ישמע ממש מצחיק אני לא יודעת לרדת...אני פשוט ירדתי משם לא נגעתי בו...ישמע מצחיק אני לא יודעת למצוץ. הרבה ניסו ללמד אותי למצוץ אבל הם ויתרו מהר מאוד אז ממש אבסורד שאני אציע דבר כזה במשהו שאני לא טובה בו" (ת/א11; ש' 18-24).

תשובה זה מעוררת לטעמנו תמיהות, ובמיוחד לאור העובדה שעוד טרם לכן עומתה המתלוננת עם טענה אחרת בדבר יוזמה שנקטה לביצוע מין אוראלי בנאשם, בדרך אל [היער] וכפי שיפורט בהמשך, אולם באותה מקום לא עלתה מפיה הטענה "אני לא יודעת לרדת". מעבר לכך, עצם הטענה אינה שוללת את היתכנות המעשים.

בהקשר זה ראוי להפנות אל עדותו של ר"ג, אשר היה כאמור בן-זוגה של המתלוננת, ולפיה במהלך תקופת יחסיהם ביצעה בו המתלוננת מין אוראלי, כלשדבריו: "זה היה משהו לא יום יומי, אך היה קיים" (עמ' 539; ש' 32).

האווירה ברכב במהלך הנסיעה לכביש 6

46. הנאשם מתאר כי במהלך הנסיעה אל [היער] התנהגה כלפיו המתלוננת באופן "פלטטני". כאשר נשאלה על כך המתלוננת, היא לא הכחישה את הדברים, ותשובותיה בקשר לכך היו מעורפלות ובלתי מתחייבות. כך, למשל, במהלך החקירה הנגדית, כאשר נשאלה האם במהלך הנסיעה ל[יער] היו בינה לבין הנאשם פלירטוטים או דיבורים מיניים, השיבה: "לדעתי לא..." (עמ' 7; ש' 27), אולם בהמשך שינתה מעט מהדברים, ואמרה כי "אם נאמר כאילו וואלה אני מתה עליך וואלה אני זה...אז יכול להיות שכן...לא זוכרת. יכול להיות" (עמ' 8; ש' 8-11). כך גם בהמשך, כאשר נשאלה האם ייתכן שאמרה לנאשם במהלך הנסיעה "למה אתה לא עושה לי ילד?" ו"למה אתה לא אוהב אותי?", לא הייתה החלטית בתשובותיה, וענתה שאינה חושבת או שאינה זוכרת:

"לא זכור לי...אני רק חושבת שזה סוג הבדיחות שרצו ביני לבין יקי באותה תקופה, או קיי? ...אני לא חושבת שזה נאמר בסיטואציה הזאת, אני חושבת שזה נאמר בסיטואציות אחרות..." (עמ' 13; ש' 27-16).

...

"זה כן סוג ההומור שרץ במחלקה, נגיד את זה ככה... אם אני אמרתי את זה ליקי, אני לא זוכרת. בטח לא בסיטואציה הזאת... יכול להיות שבסיטואציה של הלחץ והזה וכל ה, אנחנו בדרך להפקה מאד מאד גדולה של מחנה קיץ וזה, אז אמרתי נו, אז באמת, אולי עכשיו כאילו תאהב אותי או משהו. אבל אני לא זוכרת את זה" (עמ' 14; ש' 14-24).

כשנשאלה האם נגעה בנאשם במהלך הנסיעה, השיבה "יכול להיות שנגעתי בו...בקטע של חברותא" (עמ' 8; ש' 22-24).

47. לבד מן הנאשם והמתלוננת נכחו בנסיעה זו גם ג' (להלן: "י") ופ' (להלן: "פ"), חניכיו של הנאשם, אשר נקראו להעיד בעניין זה. כאן יש לציין, שהנאשם מסר כבר בחקירתו הראשונה, כי "באותה נסיעה היו איתנו עוד שלושה חניכים" (ת/ש' 60). אלא שחרף הדברים, החוקרים לא מצאו לנכון לשאול את הנאשם מי היו אותם החניכים ולא ביקשו לזמנם לחקירה. כך יצא שגרסתם של השניים הושמעה לראשונה בעת שנקראו להעיד מטעם ההגנה. הנאשם מצדו השיב בעת מתן עדותו, כי לא דיבר עם פ' ו' טרם מעצרו (עמ' 427; ש' 21).

48. ג' הוא בן ***** , והיה חניכו של הנאשם מאז היותו בכיתה ח'. י' היה בן 18 לערך בזמן שהשתתף במחנה המדובר ב[יער], והוא הגיע למקום, יחד עם חברו פ', ברכב אחד עם הנאשם והמתלוננת, כאמור. בניגוד לדברים שמסרו הן הנאשם והן המתלוננת, ולפיהם היו ברכב שלושה חניכים, י' סיפר כי רק הוא ופ' התלוו אליהם.

י' לא זכר היכן פגש את הנאשם והיכן אספו את המתלוננת, אך זכר שהיו בבית-הספר, ושייתכן שהמתלוננת המתינה להם שם (עמ' 475; ש' 20-21).

באשר להתרחשויות במהלך הנסיעה אל [היער], העיד י': "...[המתלוננת] דיברה עם יקי, הייתה מופנית כאילו לכיוון שלו לאורך הנסיעה, אמרה לו דברים כמו, יקי, שאלה אותו, יקי, אתה אוהב אותי? והוא היה הוא היה די אדיש אליה, ענה לה כאילו בגיחוך כזה, לא, וצחוק כזה וכאלה והיא שאלה אותו, למה אתה לא אוהב אותי? תגיד שאתה אוהב אותי, למה אתה לא עושה לי ילד, תעשה לי ילד, דברים כאלה, נגעה בו, ליטפה אותו על הכתף, על הרגל והייתה נסיעה רגילה בסך הכל, חוץ מזה היו גם עוד דיבורים, על העבודה במחנה, שמנו מוסיקה וזה, אבל זה ליווה בערך את כל הנסיעה כאילו פה ושם" (עמ' 471; ש' 10-15).

כשהתבקש לתאר את המגע אותו הוא מכנה "ליטוף", הדגים י' תנועת ליטוף המתחילה מן הכתף לאורך היד (עמ' 478; ש' 22); וכן התעקש כי למרות שישב מאחורי הנאשם, יכול היה לראות את רגלו של הנאשם במהלך הנסיעה (עמ' 479; ש' 2-3).

49. פ', אף הוא בן ***** וחניכו של הנאשם מאז היה בכיתה ח', היה בן 18 לערך בעת המחנה ב[יער].

על הנסיעה ל[יער] סיפר פ', כי נסע יחד עם י', הנאשם והמתלוננת מהמועצה לכיוון צפון, כשהוא וי' יושבים במושב האחורי, כשעל-פי הזכור לו הוא עצמו ישב מאחורי המתלוננת וי' מאחורי הנאשם (עמ' 484; ש' 12). לדבריו: "נסענו וכל הדרך, כאילו, כל הדרך היו עקיצות כאלה מצד [המתלוננת], יקי, אתה מת עלי, כל מיני כאלה, אבל מה שאני הכי זוכר זה שהיא אמרה לו, נו מה יקי, מתי אתה עושה לי ילדה? ואז יקי אמר לה, מי יעשה לך ילדה? שלא תצא כמוך, הכל היה בצחוק כזה, זהו, זה מה שאני זוכר" (עמ' 484; ש' 16-18). י' לא זכר מתי במהלך הנסיעה נאמרו הדברים, האם לפני או אחרי העצירה בתחנת הדלק, ואמר שהדברים נאמרו בצחוק, ו"באווירה חברית", כהגדרתו (עמ' 489; ש' 16).

50. כאמור לעיל, י' ופ' לא זומנו להיחקר במשטרה, למרות שהנאשם ציין את שמותיהם במהלך החקירה ובמהלך העימות, כמי שהיו עדים לדברים שנאמרו במהלך הנסיעה, וגרסתם נמסרה, כאמור, במסגרת פרשת ההגנה כאן. המאשימה, בסיכומיה, טענה כי אין מקום ליתן אמון בעדויות של השניים, בשל החשש לתיאום גרסאות, אלא שלא הובאה כל אינדיקציה לתיאום כאמור.

זאת ועוד, התרשמנו באופן בלתי אמצעי מעדותם של י' ופ' בפנינו, ומצאנו אותה כאמינה ומהימנה.

51. כאשר הוטחה גרסתם של י' ופ' בפני המתלוננת, במהלך חקירתה הנגדית וטרם מסרו עדותם, היא השיבה במילים "לא זכור לי" (עמ' 12; ש' 27); והסבירה כי מדובר בחניכיו של הנאשם הרואים בו כ"מנטור", ושהם "בכל מקרה, ... הם יגבו אותו" (עמ' 10; ש' 31, עמ' 11; ש' 1).

עוד ראתה לציין, שאחד מן השניים מילא את מקומו של הנאשם בזמן שהאחרון נעצר, וזאת בזמן שהוא "נפקד" משירות צבאי (עמ' 11; ש' 9-10). נציין, כי לטענה זו אין כל תימוכין בחומר הראיות, ונראה כי כל מטרתה הייתה להשחיר את פניו של העד.

52. לדברי י', נודע לו על מעצרו של הנאשם מפי חברו א"ב, אשר עדכן אותו כי המתלוננת הגישה תלונה נגד הנאשם. י', אשר התנדב באותה העת במסגרת שנת שירות הרחק ממקום מגוריו, חש צורך לחזור אל ביתו באותה העת; הוא ביקר את הנאשם בזמן שהאחרון היה עצור, שוחח עם אמו של הנאשם ואף מסר לסנגורו דאז את הפרטים שהיו בידיעתו (עמ' 475א; ש' 4-6). לדבריו, אותו הסנגור "אמר לנו שזה לא רלוונטי כרגע, זה יהיה רלוונטי יותר מאוחר" (עמ' 475א; ש' 5-6). כאשר נשאל בחקירה נגדית האם לא חשב לגשת אל תחנת המשטרה ולמסור את גרסתו, השיב: "אני הייתי ילד בן 17, לא ידעתי איך ההליך הזה עובד, פניתי לעו"ד" (עמ' 480א; ש' 19). י' טען, כי בזמן שביקר את הנאשם במעצר, לא דיבר עמו אודות פרטי החקירה (עמ' 481א; ש' 20-23).

53. באשר לפ', זה שמע על מעצרו של הנאשם בזמן שהיה בטירונות, מפיו של י' אשר התקשר אליו ואמר לו שהוא צריך לדבר איתו. כשהגיע פ' אל ביתו לחופשה סיפר לו י' "על כל כתב האישום, הוא לא אמר לי יותר מידי, הוא אמר לי רק שמישהו

התלוננה על יקי" (עמ' 483; ש' 27). י' לא סיפר לו בתחילה מי היא המתלוננת, אלא לאחר מספר ימים, ואז "ישבנו והתחלנו להיזכר בכל הנסיעה ובכל הדברים שהיו" (עמ' 487; ש' 18).

גם פ' לא זומן לחקירה, וכשנשאל מדוע לא פנה בעצמו למשטרה, השיב: "כי י' אמר לי שהוא בקשר עם המשפחה ועם העו"ד ושלא לפנות עם זה אף אחד שהוא יעדכן אותי" (עמ' 487; ש' 20-21). לדבריו, הוא ביקר את הנאשם בעת שהאחרון שהה במעצר בית אצל הוריו בחולון, אולם לא דיבר עמו על תיק החקירה ועל האירוע (עמ' 490; ש' 16-26).

עצירת הביניים בתחנת הדלק על כביש 6

54. כאמור, הנאשם טען בחקירתו, כי כבר בדרכם אל [היער] ביצעה בו המתלוננת מין אוראלי, בהסכמה. המתלוננת הכחישה את הדברים מכל וכול כאשר נשאלה על כך, בחקירתה השנייה מיום 14.07.13 (ת/א11). לדבריה שם: "...זה לא אני לעשות את הדברים האלו. מאיפה הביא את ההמצאה הזו בכביש 6...". עוד טענה, כי הנערים היו בקשר עין עמם בזמן שהיו במקום.

55. בהמשך נשאלה המתלוננת האם, במהלך עצירת ביניים בתחנת הדלק שעל כביש 6, היה מצב שהיא והנאשם נותרו לבדם ברכב. בנקודה זו מסרה המתלוננת תשובות לא החלטיות ואף סותרות. בחקירתה מיום 14.07.13 (ת/א11) המתלוננת סיפרה שהנערים "התרחקו אבל לא למצב שלא רואים אותנו" (ת/א11; ש' 13), וגם בעדותה בפנינו טענה בתחילה כי הנערים היו עמם כל העת (עמ' 18; ש' 21-23). אלא שבהמשך העדות השתנתה גרסתה, וזאת בעיקר כאשר עומתה עם הטענה שהחניכים ירדו מן הרכב לעשן והקפידו שלא לעשות כן בנוכחות הנאשם.

כך למשל, כשנשאלה המתלוננת האם היה זמן בו נותרה לבדה עם הנאשם ברכב, השיבה "לא לזמן שעולה מעל דקה" (עמ' 19; ש' 30). באותו הקשר, כשנשאלה האם החניכים, שהיו חניכיו של הנאשם, נהגו לעשן לידו, השיבה: "לטענתו לא... אני זוכרת שכן" (עמ' 20; ש' 14-16). אולם בהמשך, כשנשאלה באופן ספציפי, האם באותה עצירת ביניים בכביש 6 היה מצב שבו החניכים עישנו לידם, השיבה המתלוננת: "וואלה אני לא זוכרת כמה סיגריות עישנתי מהיום בבוקר, אתה רוצה שאני אזכור אם הם עישנו לידי או לא עישנו לידי" (עמ' 22; ש' 12-13). עוד העידה בהקשר זה, באופן המעיב על התרשמותנו מגרסתה, לפיה לא שהתה לבדה עם הנאשם: "תקשיב, זה יכול להיות שהם עישנו גם ברכב והם גם עישנו שם, זה לא קשור. אחד לא קשור לשני. הם יכולים לשבת שם רבע שעה ולעשן" (עמ' 27; ש' 3-4).

במהלך העדות טענה כי ארבעתם ישבו לאכול יחדיו, אף על פי שהדברים לא הוזכרו בעת שנחקרה, וכאשר י' ופ', כפי שיובהר, מכחישים זאת.

56. בהקשר לכך העיד י', כי כאשר הגיעו אל תחנת הדלק בכביש 6 (כשיש לציין כי י' לא זכר האם מדובר בתחנה הראשונה או השנייה על כביש 6), פנה הנאשם ימינה, לכיוון החנייה האחורית המיועדת למשאיות (נ/2). לאחר שהנאשם החנה את הרכב

(מיקום סומן על גבי נ/א2), ניגשו י' ופ' "לאחת הפינות שם אחרי הספסלים, לעשן" (עמ' 470א; ש' 4), זאת במרחק של כמה עשרות מטרים מן הרכב, "בין העצים כזה כדי שלא יראו אותנו" (עמ' 470א; ש' 19). במענה לחקירה נגדית אמר י', כי לא ראו את שהתרחש ברכב בזמן שעישנו (עמ' 476א; ש' 24), והשיב כי לא אכל במהלך הפסקה זו ושלא זכור לו שישב באזור השני של התחנה, קרי - בחלק הקרוב לחנות ולבית הקפה במקום (עמ' 477א; ש' 10-13).

להערכתו, הם נותרו במקום "עשרות דקות...לא הרבה, 10 דקות, רבע שעה, לדעתי, אני לא בדיוק זוכר כמה זמן" (עמ' 470א; ש' 28-31). לדבריו: "נשארנו שמה, לא יודע איפה יקי ו[המתלוננת] היו, אנחנו ירדנו מהאוטו הלכנו לשם ואחרי כמה זמן, אני באמת לא זוכר איך זה קרה, או שהיה צלצול מיקי או שצפצוף באוטו והאוטו הגיע לשם והתחברנו כאילו הגענו אליהם ועלינו לאוטו ונסענו" (עמ' 470א; ש' 23-21).

57. לגבי אותה חניית ביניים מסר פ' בעדותו גרסה התואמת את עדותו של י'. לדבריו, הנאשם נכנס עם הרכב "איפה שהכניסה של האוטובוסים כי היינו עם הטנדר ועם עגלה, לפי דעתי" (עמ' 484; ש' 31-32). לאחר מכן ירד יחד עם י' מן הרכב, ושניהם הלכו לעשן בפארק הממוקם סמוך לקצה התחנה, שם יש ספסלים ועצים, וזאת בזמן שהנאשם והמתלוננת ניגשו אל הכיוון השני, "לכיוון האלונית" (עמ' 485; ש' 15). לדבריו, הוא וי' ניגשו אל המקום מאחר ונמנעו מעישון בנוכחות הנאשם, ונתרו שם כל העת מבלי שהסתובבו בשטח התחנה (עמ' 489; ש' 5). במהלך שהותם במקום לא ראו את הרכב והמתרחש בו (עמ' 488; ש' 11). לאחר מכן, "נראה לי או שיקי התקשר אלינו וקרא לנו לבוא או שהוא התקדם כאילו הוא התקדם עם האוטו...אני לא זוכר אם הוא התקשר אלינו או שפשוט באנו כבר והוא כבר התניע את האוטו ובא לנסוע ואז התקדם ואנחנו עלינו כבר לא איפה שעצרנו, קצת יותר לכיוון היציאה" (עמ' 486; ש' 19-21).

58. לסיכום נקודה זו, התרשמנו כי יש ליתן אמון בגרסת הנאשם, הנתמכת בעדויותיהם של י' ופ', אשר גם בהן נתנו אמון, בדבר פרק הזמן בו שהו המתלוננת והנאשם לבדם. מעבר לכך, באשר למה שהתרחש בפועל בפרק זמן זה, סברנו כי עצם העלאת הדברים ביוזמת הנאשם במהלך חקירתו הראשונה יש בה להעיד על כנותם, כשהדברים מתיישבים עם אופי היחסים ששררו בין הנאשם למתלוננת, ועם יחסה של המתלוננת כלפי הנאשם במהלך הנסיעה.

אירוע האונס הנטען

59. בנקודה זו, שהיא למעשה לב העניין הנתון להכרעתנו, לא קיימות ראיות ועדויות פרט לגרסאותיהם של הנאשם והמתלוננת. בהתייחס אליהן, התרשמנו כי עולות תהיות לא מבוטלות ביחס לגרסת המתלוננת, המקשות עלינו ליתן בה אמון. מאידך, נתנו אמון בגרסת הנאשם, בה לא מצאנו בקיעים או סתירות מהותיות.

60. עדותה של המתלוננת בעניין זה בפנינו לא תאמה באופן מדויק את שטענה בחקירתה. כך כשהתבקשה לתאר "מה היה במהלך הנסיעה?", תשובתה הראשונה היתה "במהלך הנסיעה הראשונה לא היה שום דבר" (עמ' 119; ש' 119-118). רק לאחר שהוטחו בה הדברים שאמרה, באשר להערותיו המיניות של הנאשם באותו פרק זמן, אישרה את הדברים. בהקשר זה נשאלה המתלוננת מדוע שבה לתור פעם נוספת אחר שביל מתאים לא"ש לילה יחד עם הנאשם, לאחר שנחשפה להערותיו הבוטות, לכאורה, וכן לאור טענותיה בדבר מעשיו במהלך הטיול ב-*****, השיבה: "כי צריך ללכת ולעשות דברים שצריך לעשות מה זאת אומרת? זה סוג העבודה, מה, עוד פעם התעלמתי מההערות האלה, ההערות האלה לא..." (עמ' 120; ש' 24-25).

לטעמנו, תשובה זו, אף אם יש בה לספק הסבר לשאלה מדוע לא התלוננה על הערותיו בזמן אמת, אינה מסבירה את החלטתה של המתלוננת להתלוות לבדה אל הנאשם פעם נוספת, כשמן ההכרח, בהינתן ניסיונה בעבר באשר לתעוזתו לכאורה של הנאשם, היה עליה לחשוש שמא הנאשם יתערטל בפניה פעם נוספת. והנה, כשם שבזמן אמת לא גילתה המתלוננת חשש להתנהגות פסולה ומטרידה מצד הנאשם, גם בעת חקירתה ובעת מתן עדותה כאן, לא ציינה בשום מקום כי חשה חוסר נוחות, חשש, כעס או השפלה עקב התנהגותו של הנאשם במהלך הסיור הראשון, והיא הסתפקה בתיאור הדברים מבלי לציין את תחושותיה והרגשתה.

61. באשר לדברים שהתרחשו מאוחר יותר, בגיחה השנייה שעשו הנאשם והמתלוננת לצורך מציאת מסלול, גרסתה של המתלוננת במהלך העדות הייתה מבולבלת בנקודות מסוימות, כשניכר קושי בהתחייבותה לגרסה עובדתית מדויקת. כך, כאשר נשאלה האם הנאשם פתח את דלת הרכב הימנית (הסמוכה למקום מושבה), השיבה "לא, הדלת, הוא מגיע מסביב לדלת זאת אומרת כביכול, הוא לא פותח פיזית את כל הדלת הוא עומד ליד הדלת הוא עומד ליד הדלת וכאילו" (עמ' 121; ש' 6-7). בהמשך, כשעמד הסיניגור על קבלת תשובה ברורה לשאלה האם הנאשם פתח או לא פתח את דלתה, השיבה המתלוננת בחיוב.

בהמשך הסבירה המתלוננת, כי לא הבחינה בנאשם פושט את מכנסיו לפני שפתח את דלת הרכב, מאחר והייתה עסוקה בסידור נעליה באותה העת. כאשר הנאשם פתח את הדלת, כשערוותו חשופה, המתלוננת הגיבה, לדבריה, בכך ש"אמרתי לו כאילו מה מה זה מה ככה" (עמ' 125; ש' 22). במהלך העדות נוצר בלבול סביב השאלה האם המתלוננת אמרה לנאשם "לא", כשבסופו של דבר השיבה "אמרתי לנאשם למה ככה כאילו מה, מה, ... לא ב-א' לא אמרתי" (עמ' 129; ש' 22-30).

נציין, כי התגובה אותה מתארת המתלוננת אינה מלמדת על רתיעה, על סירוב או על תחושה שלילית אל מול המפשעה החשופה.

62. בהמשך ביקש הסיניגור מן המתלוננת להסביר, באיזה אופן עברה ממצב של ישיבה ברכב למצב בו היא רכונה על ברכיה, כאשר לכאורה לא עלתה כל טענה להפעלת

אלימות מצד הנאשם. המתלוננת הסבירה, כי הנאשם תפס בראשה וכתוצאה מכך נפלה על ברכיה, מחוץ לרכב: "אני זאת אומרת מסתובבת ממצב של לשבת בצד, ...אני מסתובבת ככה, ...כלפי חוץ, הדלת נפתחת בעצם אני רואה אותו ככה ובעצם הוא תופס הוא כן תופס אותי, ימינה, סליחה שמאלה, ...הוא פותח את הדלת שלי, אוקי, ...ואז הוא כאילו מושך אותי למטה ...עם הראש, בדיוק.

...אני בעצם על הברכיים ואני כן מצליחה להוציא את עצמי מהסיטואציה של כאילו שהוא דוחף את האיבר מין שלו לתוך הפה שלי עם הראש" (עמ' 122-123).

בקשר לכך נציין, כי כל הסיטואציה אינה ברורה כלל. המתלוננת מתארת מעבר ממצב של ישיבה ברכב למצב בו היא רכונה על ברכיה, מבלי לתאר הפעלת כוח מצד הנאשם, פרט למשיכת ראשה, ומבלי לתאר תחושת כאב או התנגדות. לא ברור באיזה אופן הצליח הנאשם להוציא את המתלוננת מן הרכב באופן זה, ואין הסבר מניח את הדעת בדבריה לשאלה מדוע לא משכה את ראשה וגופה לאחור, התנגדה או חשה כאבים, אם בעת משיכת ראשה ואם כאשר נפלה לכאורה על ברכיה.

כך, גם באשר לכפיית מעשה הסדום, המתלוננת אינה מתארת האם פיה היה סגור, האם הנאשם פתח את פיה תוך שימוש בכוח והאם חשה כאב, נוכח התנוחה בה הייתה שרויה והתיאור לפיו הנאשם המשיך לאחוז בראשה.

63. נקודה נוספת אליה יש מקום להתייחס, נוגעת לשאלה האם המתלוננת הייתה עם נעליים לרגליה בחלקו הראשון של האירוע, קרי – בזמן שהוצאה מן הרכב ואולצה, לכאורה, לבצע בנאשם מין אוראלי. בעת מסירת הודעתה הראשונה (ת/11) אמרה המתלוננת: "...בשלב הזה אני מתרוממת והקטע הוא שאני ללא נעליים ואני חוזרת לנעול את הנעליים לרכב אז הוא (ה) שאיר אותי עומדת ומיד הוריד לי את המכנסיים והתחתונים ואני חצי נשענת על המדרגה של הרכב והגב על הכסא" (ת/11; ש' 57-55). אלא שבעדותה לפנינו מסרה גרסה אחרת, ולפיה באותו הזמן, קרי- כאשר הנאשם הפיל אותה לכאורה ארצה והכריח אותה לבצע בו מין אוראלי, היו לרגליה נעליים (עמ' 133; ש' 27). לאחר שעומתה עם דבריה הסותרים בזמן שנחקרה, השיבה: "אני לא הגיוני לי שהייתי בלי נעליים כי אם הייתי בלי נעליים הייתי מנסה משהו" (עמ' 134; ש' 28-29).

התרשמנו, כי הגרסה האחרונה, לפיה המתלוננת נעלה את נעליה טרם יצאה מן הרכב, נועדה להתמודד עם השאלה כיצד זה לא הבחינה בנאשם פושט את בגדיו התחתונים בטרם פתח את דלתה. כשנשאלה על כך, השיבה מתוך מטרה להסביר פרכה זו, ובניגוד לגרסה הראשונה והברורה לפיה הייתה יחפה באותה העת, כי בזמן שהנאשם ניגש אל דלתה היא הייתה עסוקה בסידור נעליה לאחר שחלצה אותן במהלך הנסיעה.

64. ניסיון זה של המתלוננת להתאים את תשובותיה בעת מתן עדותה לשאלות ולמצאים שהוטחו בפניה, החוזר פעמים רבות במהלך עדותה, מעיב על אמינותה ועל מהימנות גרסתה.

כך, למשל, לגבי סוג המכנסיים שלבשה, בחקירה ובעדות מסרה כי מדובר במכנסי דגמ"ח עם גומי; אולם לק"ל, מנחת סדנא רוחנית בה נטלה המתלוננת חלק, ושאותה שיתפה המתלוננת בפרטי האירוע לאחר הגשת התלונה, סיפרה שמדובר בשרוואל. כשהתבקשה המתלוננת להסביר את השינוי, השיבה: "...זה דגמ"ח, דגמ"ח, זה, אוקי, לאנשים הרוחניים ולאנשים הזה, זה מוגדר כשרוואל כי זה בא עם הגומי בגלל זה [מנחת הסדנא] אני הסברתי דגמ"ח, שליחה שרוואל, ופה אני מסבירה שזה דגמ"ח אבל זה דגמ"ח עם כיסים זה סוג של שרוואל דגמ"ח עם כיסים... שרפתי אותו... גם את התחתונים" (עמ' 139; ש' 18-12).

כשנשאלה על הדברים [מנחת הסדנא], בעת מתן עדותה, היא זכרה שהמתלוננת תיארה שהיה קל מאוד להוריד את המכנס אותו לבשה (עמ' 387; ש' 7-13). מכאן, בהינתן הודאתה של המתלוננת ולפיה היא אכן תיארה באוזני [מנחת הסדנא] את המכנס כשרוואל, עולה המסקנה כי ביקשה לקבע ב[מנחת הסדנא] את הרושם לפיו המכנס הורד ממנה ללא כל מאמץ, וזאת אף שידעה שהדבר אינו נכון שמדובר במכנסי דגמ"ח. כאן נציין, כי ההבדל בין דגמ"ח לשרוואל ידוע ואינו דורש מומחיות, כשלדידנו לא ניתן להגדיר את מכנסי הדגמ"ח אותם לבשה המתלוננת (נ/19) כשרוואל.

כן ראינו לציין ולהביע תמיהה, לגבי העובדה שהמתלוננת תיארה את שריפת המכנס והתחתונים, לכאורה, רק במהלך עדותה. כשנשאלה מדוע לא הוזכרו הדברים בעת שמסרה הודעתה, השיבה כי לא נשאלה על כך (עמ' 141; ש' 16-17), כשלעניין זה נדגיש, כי גם בפנינו היא לא נשאלה על כך, אלא העלתה את הדברים ביוזמתה.

65. באשר למה שהתרחש מיד לאחר מכן, סיפרה בעדותה: "אני מהמצב הזה של כאילו מצב של קצת להיחנק מהסיטואציה, מצליחה להרים את עצמי למעלה, ... הוא דחף אותי אחורה לכיוון הרכב הגבוה הזה, זה לא בדיוק עמידה, ... חצי עמידה חצי שכיבה כזה" (עמ' 132; ש' 12-15). ... הוא הוריד לי את המכנסיים ואת התחתונים בבת אחת, עכשיו אני בעצם קשורה ברגליים ובגלל זה אני לא יכולה, ... המכנסיים והתחתונים נמצאים על הנעליים בגלל זה אני אומרת הנעלים היו כבר עליי, אחרת הייתי יכולה אולי להשתחרר אולי לעשות משהו, במצב הזה קפאתי, אני שואלת את הבן אדם מה אתה רוצה? אז הוא אומר לי אני רוצה לגמור אז אמרתי לו תגמור כבר כי ידעתי שזה מה שיגמור את הסיטואציה הזאת עכשיו. ובזה נגמור עם זה" (עמ' 132; ש' 24-31).

המתלוננת תיארה את מיקום ישבנה בזמן האירוע באופן הבא: "חציו על הכיסא וחציו כביכול, ... על הדופן באוויר, בגלל הדופן ובגלל הגובה בעצם נוצר מצב שהרגליים (היו באוויר, ת'כ')" (עמ' 150; ש' 6-15). המתלוננת סימנה את התיאור על גבי תצלום שהוצג לה במהלך העדות (נ/8א) (יוער, כי בתצלום מופיע

מושב הנהג כשאין מחלוקת שעל-פי גרסת המתלוננת האירוע התרחש בצד השני, קרי – על מושב הנוסע הקדמי).

נעיר כבר עתה, כי לטעמנו קיום יחסי מין במצב כזה, הוא על גבול הבלתי אפשרי.

66. כשנשאלה המתלוננת מדוע לא הביעה התנגדות פיזית, בין באמצעות צעקות, בעיטה לכיוונו של הנאשם או על ידי סגירת רגליה, השיבה שבמקום בו הייתה עם הנאשם צעקות לא היו מועילות, בין היתר עקב המוזיקה החזקה שהגיעה מכיוון מחנה סמוך של תנועת הצופים; שרגליה היו קשורות ומוגבלות בשל המכנס והתחתונים שהיו מופשלים על רגליה; ושהיא הייתה במצב של הלם וקיפאון: "אי אפשר אני נפלתי אחורה אני נפלתי אחורה אני עם הרגליים קשורות, אני לא מוצאת את עצמי, כן אני יכולה אני מודה אני בן אדם חזק, אם הייתי במצב אחר יכול להיות שהייתי מזיזה אבל ההלם, ... הייתי קפואה חוץ מלדבר באיזה שהוא קטע וכאילו להבין שכמה שיותר מהר זה ייגמר אם אני אבקש ממנו לגמור" (עמ' 142; ש' 29-13). ובמקום אחר: "אחר כך שנהדפתי אחורה המכנסיים ירדו ובוצעה חדירה, נאמר לי את רטובה הכול בסדר. שאלתי מה אתה רוצה אמר לי לגמור אז אמרתי לו אז תגמור וזה עניין של עוד פעם חשיבה של שנייה וחצי של אני אין לי לאן ללכת אין לי לאן לברוח אף אחד אפילו אלוהים אפילו לא היה שומע אותי שם עם הבום בום בום של הצופים" (עמ' 156; ש' 9-13).

67. תיאוריה של המתלוננת באשר לנקודת הזמן שבו הנאשם חדר לכאורה אל גופה – המצב המתואר, שבו פלג גופה העליון נמצא על מושב הרכב, ואילו פלג גופה התחתון מחוץ לרכב, כאשר המתלוננת אינה משתפת פעולה או מתנגדת לחדירה, צריך היה לגרום לה לתחושת כאב או חוסר נוחות במידה זו או אחרת. אלא שבעדותה אין כל אזכור לכאב, לכיווץ הגוף, לבכי, לשימוש ברגליה לצורך דחיפת הנאשם או כל תיאור אחר המתבקש במצב שבו היא אינה משתפת פעולה עם הנאשם. והנה, גם הדברים שאמרה לנאשם, לכאורה, במהלך האירוע, כשכבר חדר אל גופה, אין בהם אינדיקציה להתנגדות, והם חסרי היגיון אף אם שוקלים את ההלם בו הייתה המתלוננת שרויה. מן הצד האחר, אין בדבריה רמז לכך שהנאשם עשה שימוש בכוח כלפיה.

זאת ועוד, העובדה כי מכנסייה, כך לטענתה, היו מופשלים על רגליה, חשובה לשאלה הפשוטה מדוע לא סגרה את רגליה, שהרי הימצאותם של המכנסיים אמורים להקשות על פיסוק הרגליים אך לא על סגירתן, וכאמור, לא נטען בשום מקום שהנאשם פיסק את רגליה של המתלוננת בכוח.

68. לא נמנע מלהעיר כאן פעם נוספת, כי בניגוד לגרסתה של המתלוננת בכל הקשור לאירוע הנטען אשר כאמור נפלו בה פגמים וסתירות לרוב, הרי שגרסתו של הנאשם הייתה ברורה, אחידה וקוהרנטית, מתחילת חקירתו במשטרה, ועד לתום עדותו וחקירתו הנגדית בפנינו.

מצבה הנפשי של המתלוננת לאחר האירוע והקשר הסיבתי לאירוע האונס הנטען

69. בחקירתה הראשונה סיפרה המתלוננת, שבמהלך המחנה היא בכתה מספר פעמים, כאשר משתתפי המחנה לא הבינו מה פשר בכיה ו"חשבו שזה בגלל הצעקות", לדבריה. כאשר נשאלה בהמשך "מה זאת אומרת צעקות?", סיפרה המתלוננת על כך שנציג כיבוי אש אשר ביקר במחנה הורה לצוות לתקן את חיבור החשמל, אלא שהנאשם החל לצעוק ולהתוכח עמו, ועל כן אותו נציג נתן הוראה לפרק את החיבור לגמרי. המתלוננת הורתה לנערים שעבדו עמה שלא לפרק הכול, ובתגובה הנאשם "צעק עלי שישבית אותי עכשיו וחדר על זה כמה פעמים אמר את לא תעבדי כאן עוד שנייה" (ת/11; ש' 88). לשאלת בית-המשפט, האם יהיה נכון לדייק ולהגיד שהבכי הגיע בעקבות הצעקות, להבדיל מאירוע האונס הנטען, השיבה המתלוננת: "בעקבות הכול ביחד כאילו באיזה שהוא מקום" (עמ' 83; ש' 22), אולם מאוחר יותר דייקה ואמרה: "... הצעקות עליי הגיעו, ... ממש כמה דקות אחרי שחזרנו וכמה דקות אחרי שזה אז מתחילה הביקורת עלי ומתחילים הצעקות עליי, זאת אומרת הבכי בעצם מגיע בשלב של כאילו בלבול זה לא שאני מגיעה בוכה חזרה למחנה" (עמ' 83; ש' 16-20).

70. אין ספק באשר להתרחשותו של אותו ויכוח אותו תיארה המתלוננת, כאשר בקשר לכך סיפר הנאשם בחקירתו מיום 10.07.13 (ת/2), כי "היה סיטואציה שהתווכחו ליד המנהל כן בגלל מיקום של תאורה שהיה צריך לשנות והיא התעצבנה והתווכחו בקול, וע"ש* המנהל, ע"ש היה נוכח בוויכוח" (ת/2; ש' 70-71).

גם ע"ש, בחקירתו מיום 11.07.13 (ת/20), נשאל אודות ויכוח זה, והשיב: "כן. צעקות על התאורה עקב בקשת אנשי היער לא לתלות את התאורה על העצים. האיש של היער פתאום עשה ביקורת ואז יקי התעצבן על האיש של היער שביקש לשנות את התאורה כי זה כבלים ארוכים וזה חתיכת עבודה. אמרתי ליקי שאין ברירה וחייב לשנות, יקי היה עצבני על השינוי ואז הוא אמר ל[מתלוננת] שצריך לשנות התאורה על פי בקשת אנשי היער. [המתלוננת] אמרה לו מה פתאום, אין לילדים שלי כוח ואנחנו לא משני(ים) והתחילה להשתולל שם ואז הם התחילו לצעוק אחד על השני כמו משוגעים. לא זוכר את המילים. השתקתי את שניהם וכל אחד הלך לכיוון אחר." (ת/20; ש' 19-24).

באופן דומה גם נ, אשר עבד בצוות הפרויקטים במחנה יחד עם הנאשם, ידע לספר: "היה מחנה ביער וצריך לשים תאורה וחשמל והם הקימו את כל החשמל שזה עבודה בערך של יום ובסוף הדבר הזה מגיע מהנדס של חברת החשמל והוא לא אישר את החשמל ואמר שצריך להוריד את זה ולשים חדש ואחרי יום עבודה קשה כנראה [המתלוננת] התעצבנה, באה לשאול מה לעשות ושאלה את יקי כמובן כי הוא בדרך כלל מי שעושה" (עמ' 472א; ש' 23-26).

וכך גם א"נ, שנטלה אף היא חלק במחנה המדובר ב[יער], אישרה בבית המשפט את שמסרה בחקירתה, כי במהלך המחנה הייתה המתלוננת עצבנית ובוכה, וכן כי הבחינה בריב שהתרחש בין המתלוננת לנאשם בנוגע לחשמל (עמ' 281; ש' 12-15).

71. בהינתן הוויכוח המתואר ויחסו של הנאשם כלפי המתלוננת בעקבותיו, קשה לקבוע כי בכיה המאוחר של המתלוננת מהווה ראייה למצבה הנפשי עקב אונס שעברה, שכן ניתן לשער שוויכוח מסוג זה יכול להוביל לתחושת השפלה וכעס, ומכאן אף לבכי, גם לאחר קיומם של יחסי מין בהסכמה, כפי שטוען הנאשם. מעבר לכך, לא מצאנו כל אינדיקציה לאיתותי מצוקה אחרים מצד המתלוננת, שיש בהם לאשש את טענותיה וללמד כי חוותה טראומה מסוג זה. ראשית, המתלוננת לא סיפרה במהלך המחנה לאיש על שאירע לה, לכאורה, והיא לא הראתה כל סימן לכך שברצונה להרחיק עצמה מן הנאשם. כאשר נשאלה מדוע לא עזבה את המחנה, השיבה: "יש פה עניין של אחריות... אני רוצה עכשיו הביתה מיד הביתה, ברגע זה הביתה. אבל המדריכים שבאים מולי ומבקשים ממני הכוונה ומבקשים ממני לדעת מה להמשיך לעשות וההבנה שלי שעוד מעט החניכים והמדריכים שלי הולכים להגיע ואני אחראית פה על קונספט של אנשים, של ילדים, של נפשות, לא מאפשר לי לשים את עצמי קדימה ולברוח משם. לא מאפשר לי. אני לא אשאיר את הילדים, את החניכות שחוץ מהחניכות שלו... למה שיש אנס פה" (עמ' 76; ש' 13-28).

72. עוד אמרה בעדותה, כי כשהבחינה בנאשם יוצא לסיור עם שתיים מהרכזות, ז"ק וא"מ, "נחרדתי כשאני ראיתי אותן נוסעות איתו" (עמ' 77; ש' 6-7). לשאלת בית המשפט האם הזהירה אותן מפניו, השיבה כי ניסתה לדבר עם א"מ, אולם זו התעלמה ממנה בשיטתיות. א"מ, אשר הייתה אחראית על ניהול המחנה סיפרה בעדותה, כי באחד הערבים במחנה, ביום הראשון או השני, ניגשה אליה המתלוננת "ודיברנו זאת אומרת הייתה שיחה היא באה ככה קצת עמוסה ופרקה" (עמ' 294; ש' 27-28). במהלך שיחה זו לא עלתה טענה מצד המתלוננת כי נאנסה, כך לדברי א"מ (עמ' 295; ש' 1-2). כשנשאלה האם הבחינה במתלוננת בוכה במהלך המחנה, השיבה: "אם היא בכתה זה היה בשיחה איתי, לא מצאתי אותה משוטטת... לא ראיתי אותו משוטטת ובוכה, לא... אני חושבת שהיא בכתה" (עמ' 298; ש' 25-30).

לציין, כי תשובות אלה, לפיהן חששה לגורלן של אחרות ועל כן לא עזבה את המחנה, ניתנו במהלך עדותה של המתלוננת בפנינו וכלל לא הועלו על ידה במהלך חקירותיה במשטרה.

73. כאמור, פרט לבכי שהגיע בעקבות הוויכוח על התאורה, לא ניתן ללמוד מהתנהלותה של המתלוננת לאחר האונס הנטען, דבר אשר יצביע על הטראומה שלכאורה חוותה. לגרסת המתלוננת עצמה, לאחר ששבה לשטח המחנה היא החליפה תחתונית והמשיכה להתנהל כרגיל. כאשר נשאלה על-ידי חבריה במקום לפשר בכיה "אמרתי שזה קשור לענייני עבודה... המצב בעבודה כרגע, לא ירדת עם אף אחד לפרטים לא, אפילו אני לא הבנתי מה בעצם קרה שם" (עמ' 87; ש' 18-26). כאשר התבקשה לפרט את שמות אנשים להם השיבה כך, נקבה

המתלוננת בשמותיהן של ר"א ו וק"ר, חברותיה להן סיפרה על אירוע האונס לאחר הגשת התלונה על ידה, כשדברה "אמרתי שיקי פה מתעלל בי" (עמ' 88; ש' 8).

ר"א סיפרה בקשר לכך, כי הגיעה אל המקום יומיים לאחר הגעת הכוח החלוצי. לדבריה: "ביום הראשון של המחנה [המתלוננת] היתה נסערת, זה הלך איתה כל השלושה ימים של המחנה. היא היתה מאוד עצבנית. אני לא מכירה אותה מתנהגת בצורה הזו. אני מהחברה שמעשנים אז ישבנו בפינת עישון ו [המתלוננת] באה וישבה איתנו ובכתה, היתה מאוד נסערת. אבל מהמקום שיקי מזלזל בה, אומר לה מה לעשות, קובע לה דברים... שאלנו, היא אמרה שקשה לה מול יקי שהוא לא נותן לעבוד כמו שצריך" (ת/15; 41-47).

ק"ב סיפרה בחקירתה, כי הבחינה במהלך המחנה "ש[המתלוננת] על קוצים... היא בכתה המון והייתה עצובה... ויקי התייחס אליה לא יפה וכל מה שהיא עשתה יקי כעס עליה ו[המתלוננת] נראתה קצת מבולגנת וזה לא מתאים לה..." (ת/14; ש' 49-52).

74. במהלך המחנה, ולאחר אירוע האונס הנטען, נפגשה המתלוננת עם ר"ג, עמו ניהלה, כאמור, מערכת יחסים זוגית במשך כחצי שנה. באשר למפגש במהלך המחנה, סיפר ר"ג: "יצא לי לדבר איתה יום או יומיים לפני המפגש, יצאנו לשוחח בטלפון והיא סיפרה לי שהיא בצפון במסגרת עבודתה. היא דיברה איתי ביום המפגש בבוקר שיחת חולין, וסיפרתי לה שאני נוסע לכיוון המרכז והיא שאלה אם אני יכול להביא לה קופסת סיגריות ל[יער], אמרתי לה שאין בעיה, קניתי לה סיגריות ונסעתי לפגוש אותה. נפגשנו מחוץ למתחם ב[יער], נפגשנו בכניסה, דיברנו, הייתי שם כרבע שעה עד 20 דק', לא ראיתי משהו מיוחד אצלה... היא סיפרה שהיא נהנית שם" (עמ' 538; ש' 17-24).

75. והנה, פרט למסקנה שלא ניתן להצביע על סימני מצוקה הקשורים לאונס, קיימות ראיות לכך שהמתלוננת המשיכה לעבוד מול הנאשם, ללא שנשמעה מצידה מחאה ומבלי שניסתה להתחמק ממנו. כך, למשך, המתלוננת אישרה, כי לאחר המקרה התבצעו שיחות טלפון בינה לבין הנאשם, בענייני עבודה, גם ביזמתה, כשהיא מסבירה שהנאשם "הוא המוסמך יותר מבין שנינו בשטח... בעל הניסיון הגדול יותר" (עמ' 94; ש' 32-34). בהקשר זה הטיח בפניה הסניגור, כי בניגוד למצופה, הנאשם הוא שהפסיק לדבר עמה במהלך המחנה, תוך שהוא מפנה לדברים שאמרה במהלך העימות. בתשובה ענתה המתלוננת, כי הנאשם התנהג כך עקב המעשה החמור שעשה (עמ' 95; ש' 25-26), תוך שהיא מאשרת למעשה את הדברים שהוטחו בפניה.

76. מיד לאחר שובה מן המחנה, ביום *****, פרסמה המתלוננת סטטוס בפייסבוק, יחד עם תמונות מהמחנה, ובו כתבה: "חמישה ימים של טירוף חושים

ב[יער] – כל מילה מיותרת היה חם ומגניב!!! (נ/3). המתלוננת הסבירה כי השתמשה במושג זה לתאר דברים טובים, שהיה כיף ונהדר, ושהסטאטוס כוון לחניכיה. בין היתר, תחת כותרת זו פרסמה המתלוננת גם תמונה של הנאשם (נ/3א), כשהיא מסבירה: "אני לא בחרתי תמונות אני העליתי את כל התמונות שהיו לי פלוס תמונות שהיו לי מהחניכים שלי גם" (עמ' 101; ש' 12-13).

77. המתלוננת אף אישרה בעדותה, כי לאחר ששבו מן המחנה היא נטלה חלק באירועים של המחלקה והמועצה בהם השתתף גם הנאשם, אלא שבעוד שבחקירה אישרה קיומם של שלושה אירועים בלבד, לאחר שעומתה עם דבריה של א"מ אישרה שמדובר ביותר משלושה אירועים, וזאת בתקופה שבין אוגוסט 2012 ועד יוני 2013, קרי – גם לאחר שסיימה את עבודתה במועצה.

עדותו של מ"ש

78. מר מ"ש, אשר לטענת המתלוננת היה האדם הראשון לו סיפרה על מקרה האונס, נחקר במשטרה ביום 02.07.13 (ת/16). לדבריו, הוא הכיר את המתלוננת מזה כארבע שנים, בהיותו רכז הנוער של *****. בין השניים שררו יחסי עבודה, ולמרות שלא היו בני זוג קיימו ביניהם, מספר פעמים, יחסים אינטימיים (עמ' 350; ש' 4). כאשר הגיע לביקור במחנה, כך סיפר בחקירתו, בסביבות השעה 19:00, הגיעה אליו המתלוננת נסערת וביקשה ממנו להמתין כדי שתוכל לנסוע עמו הביתה, אולם בסופו של דבר החליטה להישאר במחנה. לדבריו, המתלוננת רצתה לחזור עמו "כנראה בגלל ריב עם יקי", והייתה עצבנית מאוד ונסערת, אולם היא לא סיפרה לו על אירוע מיני חריג במעמד זה.

רק לאחר מספר שבועות סיפרה המתלוננת למ"ש, כי באותו היום שבו ביקר במחנה היה לה ריב עם הנאשם, עקב כך שהאחרון הוריד את מכנסיו וביקש ממנה למצוץ את איבר מינו. מ"ש מצדו, המליץ למתלוננת לפנות למרכז הסיוע "*****" ב*****.

79. מאז לא דיברו השניים על האירוע עד לחודש יוני 2013, כאשר במהלך התכתבות בפייסבוק (ת/1) העלתה המתלוננת שוב את הנושא, סיפרה שבכוונתה להגיש תלונה נגד הנאשם, והוסיפה שהנאשם לא רק ביקש ממנה לבצע בו מין אוראלי אלא אף חדר אל גופה באותו אירוע, ללא הסכמתה.

פלט מודפס של התכתבות זו הוגש לתיק כראיה (ת/1), וממנו ניתן ללמוד על יחסה של המתלוננת כלפי אנשים שונים הקשורים למחלקת הנוער במועצה. כך, למשל, היא מתארת את ס', הוא מר ס"ח בו ידובר בהמשך, כאדם שיודע לפרגן, וזאת "בניגוד להנהלה שלכם...". בהמשך, כשמ"ש סיפר למתלוננת על ערב להקות שבמסגרתו עבד עם הנאשם, שאלה אותו המתלוננת, בציניות, "לא ביקש ממך בקשות משונות?". מ"ש השיב בשלילה והמתלוננת סיפרה, בתגובה, "יום שני אני נוסעת לטבריה... סוף סוף", קרי – הודיעה על החלטתה להגיש תלונה נגד הנאשם. מאוחר יותר כתבה המתלוננת למ"ש: "ואני בכלל לא מבינה למה

אתה מחפש עבודה המשרה של יקי תהיה פנויה תוך שבוע שבועיים גג...השבוע ... ביום שני...שלישי סליחה".

80. המשך השיחה, כפי שיובא להלן, מלמד כי המתלוננת למדה ממ"ש שאינו מודע לתלונתה בדבר אינוסה, לכאורה, על-ידי הנאשם:

"מ"ש*: את צריכה לעשות את מה שנכון לך. וזה מה שחשוב.

מתלוננת: נכון לי...הכי נכון לי... אמנם יצאתי מהגועל של המחלקה בזכות זה טוב לי יותר בעבודה החדשה...אבל...אם כל הכבוד יש במחלקה הזו כמה דברים שאסור להם להתקיים בשום מקום! במיוחד לא מה שקרה ב[יער].

מ"ש: אני לא באמת יודע מה קרה ביער. אבל!! את יודעת מה שהיה ואת צריכה לומר את זה. ולפחות אין לך את החשש של איבוד העבודה.

מתלוננת: היה האיום שאאבד את העבודה, ולראיה...על ק' הם המליצו ל[משרה אליה ביקשה המתלוננת להתקבל] ועלי לא ...

מ"ש*: כן, אבל את צריכה להתמקד (לדעתי) בעניין של ההטרדה (הטעות במקור, ת'כ') ולא במה שמסביב. אולי תתייעצי עם ה' היא כבר הייתה בשימוע אחד בבית המשפט.

מתלוננת: ברור שאתמקד בעניין ההטרדה... ובעניין האונס...כי גם זה היה שם! אבל אדבר עם ה' היא כבר שמעה ממני על העיניין...

מ"ש: איזה אונס???

מתלוננת:מ' אתה פסיכי ...

מ"ש: אמרתי שהוא אמר שתמצצי לו

מתלוננת: מה סיפרתי לך באותו ערב ...

מ"ש: זה מה שאמרת לי מי פסיכי????????????????????

מתלוננת: בוצעה חדירה ללא הסכמה...

מ"ש: ספרת לי שהתווכחתם והוא אמר תמצצי לי את זה לא ידעתי

מתלוננת: איך תקרא לזה שמישהו מכריח אותך למצוץ לו? הטרדה או אונס?

מ"ש: זה אונס למיטה (הטעות במקור, ת'כ') ידיעתי ע"פ החוק. אבל אני הבנתי שהוא ביקש. ויש הבדל בין לבקש לבין להכריח לבין חדירה לוגינה למרות ששני האחרונים זה נראה לי אינוס

מתלוננת: אז לא ביקש...על הבקשה היה הויכוח בסוף הייתי על הברכיים אבל כנראה לא עשיתי את זה ממש טוב אז...בוצעה חדירה...

מ"ש: OK את זה לא ידעתי

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

מתלוננת: נראה לי שהיית יותר מדי בשוק שסיפרתי לך על זה... שעצרתי בשלב מסוים שלא תתעלף לי. אתה בסדר?

...

מתלוננת: אחרי שיחה עם [נציגת המרכז לנפגעות תמיכה מינית] הבנתי שאני צריכה טיפול פסיכולוגי... ועוד קצת להתבסס בעבודה שלי...".

81. והנה, למרות שמ"ש הבהיר למתלוננת כי לא היה מודע לפרטי התלונה במלואם, הציגה המתלוננת בפני חוקריה גרסה ממנה משתמע כי סיפרה על הדברים למ"ש מיד לאחר האירוע, ותוך שהיא נמנעת מלתאר באוזני חוקריה את פרטי ההתכתבות בפייסבוק, שהתרחשה ביום 07 ביוני 2013, שלושה ימים בלבד טרם מסירת הודעתה הראשונה:

"ש: למי סיפרת על המקרה?"

ת: הראשון הוא אחד הרכזים שהיה בחו"ל באותו תקופה והוא הקדים את הטיסה והפתיע אותנו. הוא הגיע שלושה ימים אחרי אבל שהגיע בכיתי לו בידיים והוא הבין למה. תבין בכיתי עוד כמה פעמים מול אנשים והם לא הבינו למה הם חשבו שזה בגלל הצעקות. " (ת/11; ש' 75-78).

...

"פניתי ל"*****" שזה מרכז לנפגעות תקיפה מינית ומי שהפנה אותי... זה אותו מ"ש... והוא הראשון ששמע את הסיפור" (ת/11; ש' 98-100).

82. בעדותה בבית-המשפט, כאשר עומתה עם הדברים, הסבירה המתלוננת את כוונתה במילים "והוא הבין למה": "... הבין למה אני בוכה בקטע של כל מה שקורה שם וכול הגועל נפש שיש מסביב הוא לא הבין את המקרה האונס בנקודה הספציפית הזאת" (עמ' 203; ש' 1-3). ובהמשך סיפרה ביחס לנקודה זו: "בהתחלה התייעצתי איתו מה עושים במצב כזה, לא סיפרתי לו את כל הסיפור..." (עמ' 130; ש' 8); "מ"ש לא הבין שהיה שם אונס הוא חשב שהיה שם משהו, נגדיר את זה הטרדה מינית" (עמ' 131; ש' 25); "...מבחינתי הבן אדם הראשון שסיפרתי משהו זה מ"ש, מה סיפרתי? סיפרתי ממש בעדינות הוא הבין הטרדה מינית... אני זוכרת ששאלתי אותו מה קורה במצב של הטרדה מינית אונס מה החוקים מה עושים..." (עמ' 206; ש' 5-7).

83. כאשר נשאלה המתלוננת לפרש הביטוי "אז על הבקשה היה ויכוח, בסוף הייתי על הברכיים", השיבה: "ניסיתי לעשות את זה בקצת יותר בעדינות שהוא (הכוונה למ"ש, ת' כ') לא ילך ויהרוג את הבן אדם פשוט ככה כאילו, בוא לאט בהסברים של לאט לאט בשלבים, הייתי על הברכיים הייתי על הזה, זאת אומרת לאט" (עמ' 131; ש' 6-9). תשובה זו אינה מספקת לטעמנו הסבר לדברים, והיא אף לא מתיישבת

עם תוכן ההתכתבות, במהלכה כתבה המתלוננת למ"ש, במפורש, כי בוצעה חדירה ללא הסכמה.

84. מעבר לתחושת חוסר הנוחות הנובעת מניסיונה של המתלוננת להטעות את חוקריה בקשר לדברים שסיפרה למ"ש, עולה מן הדברים חשש שהמתלוננת ביקשה "להכין" את מ"ש להגשת תלונתה נגד הנאשם ולהביאו לידי כך שיספר לחוקרים גרסה התואמת את זו שלה. אכן, הפנייה בעניין זה אינה מפורשת ואין אינדיקציה לכך שהמתלוננת ביקשה ממ"ש לשקר, אולם לא ניתן להתעלם מתוכן השיחה ותזמונה, מספר ימים טרם הגשת התלונה. כך או כך, עצם העובדה שהמתלוננת נמנעה מתיאור הדברים באוזני החוקרים, והסתפקה באמירה כללית ומטעה לפיה מ"ש היה האדם הראשון לו סיפרה על שאירע, מעיבה מאוד על אמינותה של המתלוננת.

השיחה עם [נציגת מרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית]

85. מ"מ משמשת כרכזת ליווי בהליך פלילי במרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית "*****". בחקירתה סיפרה, כי בתאריך 23.09.12 פנתה אליה המתלוננת, אותה הכירה טרם לכן, וביקשה להיפגש עמה. ביום 24.09.12 הגיעה המתלוננת לפגישה במשרדי מרכז הסיוע ב****, ושם סיפרה לה על מקרה שאירע ב[יער] ועל כך שאדם בשם יקי, ששימש כאחראי על רכזי הנוער, אנס אותה במהלך חיפוש אחר מסלול לפעילות לילה. לציון, כי בדיווחי היומן של מרכז "*****" (ת/9), אשר נרשמו בסמוך לאחר השיחה שנערכה בין מירי מדעי למתלוננת, נרשם השם "יניב" כשמו של מי שאנס לכאורה את המתלוננת. במהלך חקירתה הבהירה מירי כי מדובר בטעות, ובעדותה לפנינו הסבירה כי היא הבחינה בעצמה בטעות, בזמן שעיינה בטפסים טרם מסירת עדותה.

86. באשר לדברים שמסרה לה המתלוננת, סיפרה מירי בחקירתה: "[המתלוננת] סיפרה שתוך כדי חיפוש אחרי מסלול לפעילות לילה לחניכים, כאשר היתה לבד עם יקי בג'יפ, הוא פתח את דלת הג'יפ והיא ראתה שהוא ללא בגדים והוא אנס אותה ברכב. לא שאלתי פרטים נוספים. [המתלוננת] סיפרה שלאחר מכן אמר לה יקי, שאם תפתח את הפה לא תקבל עבודה שהיתה מובטחת לה ב**** אחר" (ת/13; ש' 10-11). בהמשך סיפרה לה המתלוננת "שהתפקיד שהובטח לה בזמנו ניתן למישהי אחרת" (ת/13; ש' 17-18). מ"מ סיפרה לחוקרים, כי בשיחה עמה המתלוננת הייתה מאוד עצובה ונראתה לה כבויה (ת/13; ש' 38-39).

87. כאשר נשאלה המתלוננת מדוע לא הזכירה באותה השיחה עם מ"מ את כפיית המין האוראלי, השיבה: "שהגעתי למרכז לנפגעות אונס, ... זה לא זה, זה הפואנטה, ... מבחינתי זו הפואנטה" (עמ' 220; ש' 20-24).

טענותיה של המתלוננת בדבר קבלת טיפול נפשי ותרופתי עקב האירוע

88. בחקירתה השנייה סיפרה המתלוננת, כי "מאז הארוע לפני כשנה הרגשתי את עצמי

כמו זומבית שאין לי רגשות ורופאת המשפחה הגדילה לי את המינון קיום על "קסנקס XR 1 מ"ג וקלונקס כדי לישון איתו בלילה והויפקס שעלה מ 150 מ"ג ל 225 מ"ג ועכשיו חזרתי ל 150 מ"ג" (ת/א; ש' 163-165). כאשר נשאלה המתלוננת בעת מתן עדותה כאן האם הדברים נכונים, השיבה: "הגדילו את המינון של הוויפקס אני לא יודעת בדיוק מתי זה היה". לצד זאת, השיבה בחיוב כשנשאלה האם המינון הוגדל בעקבות האירוע (עמ' 109; ש' 14-15).

אלא, שעיון בתיק הרפואי של המתלוננת (נ/5) מעלה כי כבר בינואר 2011, כשנה וחצי טרם אירוע האונס הנטען, עלה מינון הויפקס שנרשם למתלוננת מ-150 מ"ג ל-225 מ"ג, ובפברואר 2013 המינון הופחת בחזרה ל-150 מ"ג. על-פי נתוני התיק לא נעשה כל שינוי במינון התרופה שנרשמה למתלוננת במהלך תקופה זו, שבין ינואר 2011 לפברואר 2013.

89. מכאן שהמתלוננת לא דייקה בנקודה זו, שלא לומר לא אמרה אמת, ככל הנראה מתוך מטרה ליצור מצג שווא ולהראות כי חלה הידרדרות במצבה הנפשי לאחר המחנה ב[יער]. אלא שחוסר הדייקים בגרסתה בהקשר זה אינם מתמצים בטענותיה לגבי שינוי המינון של תרופותיה, וקיימות אינדיקציות לכך שהמתלוננת לא דיברה אמת גם באשר לפנייתה לטיפול נפשי עקב האירוע. להלן נסביר.

90. הן בהודעותיה, הן בשיחתה עם [נציגת מרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית], בהתכתבות עם מ"ש ובמקומות נוספים, סיפרה המתלוננת כי עקב האירוע היא פנתה לטיפול, אותו היא מתארת במקומות רבים כטיפול פסיכולוגי. כך, במהלך מסירת הודעתה הראשונה במשטרה, המתלוננת נקטה בתחילה בביטוי "טיפול פסיכולוגי", אולם מיד לאחר מכן הסתייגה ואמרה שמדובר למעשה בקואצ'רית. בעדותה בפנינו המתלוננת אישרה, כי השתתפה בסדנא שנקראת "התקדשות", אשר עוסקת במציאת זוגיות טובה. כשנשאלה מדוע הציגה לחוקריה את הסדנא כטיפול בו נעזרה עקב האונס הנטען, השיבה "אני הלכתי לסדנא הזאת בעקבות הרבה הרבה דברים, מה שעלה בתוך הסדנא הזאת זה הנפש הפגועה שלי גם בעקבות האונס" (עמ' 112; ש' 12-13). בהמשך, כאשר הופנתה לדברים שמסרה, ולפיהם "הטיפול נמשך מזה פחות או יותר כשנה", השיבה "לא, כשלושה חודשים" (עמ' 112; ש' 28).

91. בהקשר זה, מנחת הסדנא, הגב' ק"ל, העידה כי סדנת ההתקדשות שהנחתה, בה נטלה המתלוננת חלק, נמשכה שלושה חודשים בדיוק (עמ' 385; ש' 2), ושלא מדובר בסדנא טיפולית (עמ' 385; ש' 23). לדבריה, היא הבינה מן המתלוננת שהאחרונה עברה טיפול פסיכולוגי (עמ' 387; ש' 32), כשבהקשר זה אמרה בחקירתה: "אני יודעת שהיא (המתלוננת, ת' כ') היתה אצל פסיכולוג" (ת'17; ש' 17).

39). כאשר נשאלה על כך המתלוננת בחקירה נגדית, השיבה כי אמרה לק"ל "אני אלך ואקבל טיפול. בלשון עתיד" (עמ' 119; ש' 5).

עוד סיפרה ק"ל במהלך חקירתה, כי למעט התבטאות כללית ויחידה בהקשר של פגיעות מיניות, ולפיה "הדברים האלה קורים, זה קרה גם לי, זה קורה בעבודה ובכל מקום", המתלוננת לא סיפרה במהלך הסדנא על פגיעה מינית שאירעה לה. לדבריה של ק"ל "זה לא היה רלוונטי. היא דיברה על הגרוש שלה" (ת/17; ש' 34). בסופו של דבר, המתלוננת פירטה באוזניה של ק"ל על שאירע ב[יער] לאחר הגשת התלונה ובעקבות זימונה של ק"ל לחקירה.

92. באופן דומה לא אמרה המתלוננת אמת גם למ"מ [נציגת מרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית], כאשר במהלך השיחה עמה שאלה מ"מ את המתלוננת האם היא נמצאת בטיפול כלשהו עקב הפגיעה, והמתלוננת השיבה בחיוב. בהמשך, כשהסבירה מדוע אינה בשלה להגיש תלונה, אמרה לה המתלוננת "שהיא זקוקה לעוד זמן בטיפול הנפשי שעוברת" (ת/13; ש' 23-24). בנקודה זו נשאלה המתלוננת, מדוע אמרה את הדברים שעה שלא נטלה חלק בטיפול מסוג כלשהו באותה תקופה, ועל כך השיבה: "אז אני אומרת לה שאני הולכת ואני אלך לטיפול" (עמ' 117; ש' 11).

93. בנקודות אלה ניתן לקבוע, כי המתלוננת לא אמרה אמת הן בעת מסירת העדות כאן, בכל הנוגע לטיפול התרופתי, והן בשיחותיה עם מ"מ ועם ק"ל, בכל הנוגע לקבלת טיפול פסיכולוגי או נפשי. התרשמו כי סדנת ההתקדשות בה נטלה המתלוננת חלק אינה קשורה לטראומה מינית שהמתלוננת חוותה, לכאורה, אלא לקשייה במציאת זוגיות יציבה, וניסיונה של המתלוננת לטעון אחרת מחזק את התרשמותנו באשר לחוסר אמינותה.

המניע להגשת התלונה

94. מעבר לבעיות ולבקיעים בגרסתה של המתלוננת, ולהתרשמותנו באשר למידת אמינותה, קיימות ראיות רבות לכך שברקע לתלונתה עמדו פיטוריה מעבודתה כ***** , וכן יחסים עכורים בין שתי קבוצות עובדים במחלקת הנוער. לדידנו, כאשר בוחנים את רצף ההתרחשויות הרלוונטיות, ובהן ההתרחשויות הנוגעות ליחסיה של המתלוננת עם הנאשם ולתלונותיה כלפיו, מחד גיסא, וההתרחשויות הנוגעות ליחסי העבודה במחלקה, מאידך גיסא, מתקבלת תמונה מטרידה אשר יש בה ללמד על קשר אפשרי בין הגשת התלונה ליחסי העבודה, ועל רצונה של המתלוננת לנקום בנאשם.

95. ע"ש סיפר בעדותו על אווירה מתוחה ששררה במחלקת הנוער ללא קשר למחנה ב[יער], ועל חבירה של מספר רכזים "לתפור לנאשם תיק", לדבריו, עקב רצונם לנקום בו "לאור התנהגותו המילולית". בין הרכזים מנה את ס"ח, ר"א וק"ר, וכן

רכזת נוספת שפוטרה, בשם ה"ס, לגביה מסר כי תבעה אותו ואת המועצה בשל פיטוריה, ושהנאשם העיד לטובתו במסגרת אותו הליך. לדבריו: "בתוך המחלקה היה סכסוך עמוק בין יקי למספר רכזים לאור נוסח הדיבור של יקי, יקי לא מדבר יפה, הוא איש עבודה מעולה, נוסח הדיבור שלו הוא לא כל כך נאה גם לי וגם לאחרים והוא היה מסוכסך עם אחד בשם ס', ס"ח וס"ח כל הזמן הציק לו וס"ח גם גרם לו למריבות, ...ו'ס' כל הזמן אמר, אני אכניס אותך לבית סוהר, אני אכניס אותך לבית סוהר...ולאחר שקידמתי את יקי להנהלת המחלקה עוד יותר היה שמה פיצוצים" (עמ' 521; ש' 24-31).

א"מ העידה אף היא ביחס למתח ששרר בין הנאשם לבין ס"ח, ואמרה בקשר לכך: "ס' ממה שידוע לי טרפד ליקי מערכת יחסים עם בחורה...ומאז היה ביניהם קצר אני ביקשתי שידברו וילבנו את העניינים וכך עשו ונראה היום שמשהו באויר נשאר" (ת/13א; ש' 94-95).

גם ה"ס, אותה הזכיר ע"ש בעדותו, העידה כי מערכת היחסים בין ס"ח לבין הנאשם היא "לא פשוטה", וכוללת מריבות רבות והתלהמויות (עמ' 302; ש' 1).

כך גם ק"ב, רכזת הנוער ב***** מזה כתשע שנים, אשר מעידה על עצמה כחברתה הטובה של המתלוננת, סיפרה בחקירתה: "יש אינטריגות לא פשוטות, יש אווירה לא פשוטה במחלקה, למשל אני לא מדברת עם יקי חודשיים...כי לא הסכמתי איתו על משהו...ליקי יש הרבה עימותים עם אנשים..." (ת/14; ש' 18-20). עוד סיפרה, כי קיים עימות בין הנאשם לבין ס"ח (ת/14; ש' 24-28).

96. ס"ח עצמו הבהיר במהלך עדותו, כי הוא אינו מחבב את הנאשם, ושבינו לבין הנאשם קיים סכסוך, על רקע אירועים במהלכם הנאשם התפרץ כלפיו, התפרע ואיים, כך לדברי העד. ס"ח סיפר על אירוע שהתרחש במהלך חודש אוגוסט 2012, שבו, לדבריו, הנאשם תפס את צווארון חולצתו (עמ' 260; ש' 12-25).

עוד העיד, כי הוא רואה את יחסי העבודה בין הנאשם, ע"ש וא"מ, כיחסים של "שמור לי ואשמור לך", לדבריו (עמ' 247; ש' 25), והסביר כי פיטוריו מעבודתו ב*****, היו למעשה "קומבינה של השלושה האלה" (עמ' 255; ש' 23).

97. במקביל לסכסוך זה ובמנותק ממנו, בחודש מארס 2012 התקיימה פגישה בין המתלוננת למנהליה במועצה, ע"ש וא"מ, במהלכה הובהר למתלוננת כי תפקודה המקצועי לוקה בחסר. המתלוננת תיארה את המפגש "כריאיון סיכום שנה", על אף שהתרחש בתחילתה, וסיפרה כי היא עצמה הרגישה שיש צורך להכניס ל***** "דם חדש". לדבריה: "בשיחה הזאת ע"ש וא"מ אמרו לי שיש איזה שהיא בעיה עם התפקוד שלי ואני אמרתי שאם יש איזה שהיא בעיה עם התפקוד שלי אז בואו נסיים, זאת אומרת הייתי אמורה לעבור ל***** אחר...אני הנעתי תהליך לעבור מה*****" (עמ' 168; ש' 2-7).

בפרוטוקול הפגישה (נ/10) צוין, כי המתלוננת "מבקשת, אם יש ביכולתנו, לסייע לה לעבור ולעבוד ב**** אחר"; וכן כי "עקב חוסר הצלחה ועל מנת לזעזע את ה**** [המתלוננת] חושבת שעליה לסיים את עבודתה ב****". בעדותה לא הכחישה המתלוננת את תוכן הדברים, אולם טענה כי הפרוטוקול חסר חלק מן מתוכן השיחה, כשדבריה: "מה שלא רשום זה את כל הבעיות שפרשתי בפניהם מ****. כל הדברים שפרשתי בפניהם בעצם מראים שאין בעיה בתפקודי בעבודה... לא נרשמו הדברים הטובים" (עמ' 237-238).

ע"ש העיד על כך, כי מחלקת הנוער ו**** החליטו על סיום העסקתה של המתלוננת במשותף, זאת לאחר שבמשך השנה "ראינו שתפקודה לא בסדר, קראנו לה לשיחה, הסגנית שלי א"מ ואני והבהרנו לה שהיא ככה לא תוכל להמשיך שנה נוספת וה**** פנה אלי כמה פעמים שהוא אמר שתפקודה לא בסדר והיות ואנחנו בעלי הסמכות לפטר אותה כי היא חתומה חוזה במועצה והחלטנו" (עמ' 515; ש' 31-32, עמ' 516; ש' 1-2).

א"מ העידה אף היא באשר לפגישה זו, כשדבריה: "הייתה שיחה משותפת שבה שני הצדדים הסכימו גם אנחנו וגם [המתלוננת] שהגיע הזמן לסיים את העבודה ב****, היא הרגישה שהיא מיצתה אנחנו ראינו שלא הולך שמה כל כך" (עמ' 296; ש' 22-24). עוד סיפרה, שהמתלוננת ביקשה לעבור לעבוד ב****, אולם לא הובטח לה דבר בקשר לכך (עמ' 297; ש' 4-18).

כך או כך, אין ספק כי חוזה העסקה עליו הייתה חתומה המתלוננת מול המועצה, עתיד היה להגיע לסימום ב-31.08.12 (ת/8).

98. לאחר אותה שיחה התקיים המחנה המדובר ב[יער]. עוד קודם לכן נודע למתלוננת, כפי שהעידה א"מ, על קיומה של משרת **** פנויה ב****, ישוב מיישובי המועצה, והיא ביקשה להתראיין למשרה זו, כאשר מספר שבועות לאחר המחנה נערך לה שם ריאיון. בסופו של דבר המתלוננת לא התקבלה לתפקיד ה****, ועבודתה במועצה הסתיימה בסוף אוגוסט.

ע"ש העיד בקשר לכך, כי כשהזכירה המתלוננת במהלך השיחה עמה את משרת ה**** ב****, הוא השיב לה כי לא ימנע ממנה לגשת לריאיון ב**** אחר. אולם, כשמזכיר ה**** פנה להתייעץ עמו, לאחר הריאיון שערך עם המתלוננת, אמר לו ע"ש: "אני אישית לא הייתי ממליץ" (עמ' 517; ש' 19). בסופו של דבר הודיעו לו נציגי ה**** שהחליטו לא לקבל את המתלוננת לתפקיד, ולאחר מכן ע"ש שלח אליהם מועמדת אחרת לריאיון.

99. אלא שלהבנתה של המתלוננת מהלך העניינים היה אחר. בעדותה הסבירה, כי למרות שהבינה בזמן הריאיון "שרוצים אותי ב****" (עמ' 182; ש' 11), הנאשם

הביא לכך שלא תתקבל שם לעבודה. בעדותה הייתה המתלוננת טעונה וכוועסת כשדיברה על כך:

"ש: ...את הבנת שיקי הנאשם הוא זה שגרם ל**** לא לקבל אותך?

ת: בסופו של דבר כן. ...איך זה סותר את העניין שאני אמרתי רוצים אותי ב**** ויש שלושה בוסים שלפי דעתי בגלל המצב שנוצר יקי יגיד עליי לא? יטיל עליי טון, איפה" (עמ' 182; ש' 15-22).

לטענת המתלוננת, כבר במהלך המחנה, עקב הריב על התאורה, אמר לה הנאשם "אני אשבית אותך", אלא שהמתלוננת סבורה כי הדברים, אותם הכחיש הנאשם, נאמרו בזיקה לאירוע האונס הנטען, כשדברה: "אבל יש פה דברים מתחת, זה שהוא אומר לי אני אשבית אותך זה לא על התאורה" (עמ' 184; ש' 8-9). ובהמשך אמרה: "שבועיים אחרי זה הוא עדיין יושב וחופר לכולם אתם לא תקבלו את [המתלוננת] לעבוד ואתם לא תקבלו את [המתלוננת] לעבוד" (עמ' 184; ש' 18-19).

100. המתלוננת ניסתה להראות, הן במהלך מסירת הודעותיה במשטרה והן במהלך

עדותה, כי ניגשה אל הריאיון המדובר למרות שלא היה לה צורך במשרה זו, וזאת כאשר במהלך המחנה קיבלה הודעה בדבר משרת הוראה שמחכה לה: "ביום הרביעי של הטיול התקשרה אליי [פלונית] שאלה אותי מה אני עושה שנה הבאה מבחינת שעות הבוקר שעות הזה, אני התשובה שלי אליה הייתה כל דבר רק תוציאי אותי מכאן כל דבר שתרצי רק תוציאי אותי מכאן" (עמ' 178; ש' 19-22). בהמשך, כשנשאלה למה כוונתה במילה "מכאן", השיבה: "מהמקום הזה מהגועל נפש הזה. כן. ...מהמשרה" (עמ' 179; ש' 2-4). בעדותה הסבירה, כי למרות זאת ניגשה לריאיון ב**** ב**** מתוך ידיעה "שאני לא צריכה את העבודה הזאת" (עמ' 179; ש' 14), כאשר בחקירתה ניסחה את הדברים אחרת, ולמעשה אמרה: "באותו רגע הבנתי שאני לא צריכה אותו את יקי לא צריכה עבודה ממנו" (ת/ש' 98).

אולם, בניגוד לתשובות אלה, בהודעתה השנייה במשטרה, לשאלת החוקר מדוע ניגשה לריאיון ב****, השיבה המתלוננת: "חצי שנה קודם לכן עבדתי גם ב**** וגם ב[מועצה]. אז אמרתי, קודם כל אני יכולה לשלב את שניהם, אם הם ירצו אני ממשיכה לעבוד. אם לא, אני לא צריכה. אז יהיו לי חיים" (נ/ש' 41; עמ' 17-19). בעת מתן עדותה, עומתה המתלוננת בין תשובתה זו לבין האמרה לפיה היא אינה צריכה את הנאשם, והתבקשה להסביר מדוע, אם כן, בחרה לגשת לריאיון ב**** ב****, שעה שהדבר היה כופה את המשך יחסי העבודה בינה לבין הנאשם. על כך השיבה: "זו הייתה המחשבה שלי לפני האונס" (עמ' 180; ש' 9); "...אני רציתי לעבוד בשני מקומות עוד הרבה לפני, עבדתי בשני המקומות, ...לפני האונס, אחרי שקרה האונס, בשביל להוכיח שבאמת יש מצב שמשביתים אותי, זו ההוכחה" (עמ' 187; ש' 8-11). "בואי נגיד ככה, עם **** גם אם הייתי מקבלת הייתי קמה ועוזבת ...זה היה בשביל לראות אם אני אקבל או לא אקבל" (עמ' 186; ש' 29-32).

101. אין ספק כי המתלוננת לא סיפרה לאיש דבר אודות האונס הנטען טרם הריאיון ב**** ב****, והיא עצמה אישרה זאת בעדותה (עמ' 190; ש' 1).

102. בתאריך 19.08.12 ניגשה לריאיון ב***** ק"ת, שהתקבלה לעבודה שם, כך שסביר להניח שעד לסוף חודש אוגוסט, עת הגיע לסימו חוזה העסקתה במועצה, ידעה המתלוננת כי לא התקבלה למשרת ה***** ב*****. מן העדויות שנפרסו לפנינו, עולה כי מיד לאחר מכן נקטה המתלוננת בפעולות הבאות: בתחילת חודש ספטמבר 2012 שוחחה המתלוננת בטלפון עם מ"ש, ומסרה לו גרסה "מרוככת" של הדברים שאירעו לכאורה ב[יער], כשלבדיקה: "הוא לא לא הבין שזה אונס" (עמ' 192; ש' 7). בתאריך 23.09.12 פונה המתלוננת אל מרכז "*****" וקובעת שם פגישה עם מ"מ [נציגת מרכז הסיוע לנפגעות תקיפה מינית], עמה היא נפגשת למחרת, ביום 24.09.12, ומספרת לה גרסה חלקית של האירוע המפורט בכתב האישום.

103. חודשים ארוכים בחרה המתלוננת שלא לנקוט בצעדים נוספים, ולא דיברה עם איש על שאירע לכאורה.

104. בינתיים, במהלך חודש אפריל 2013, כחודש טרם פגישתו עם המתלוננת, נערך לס"ח שימוע בנוגע לתפקודו המקצועי, בנוכחותם של ע"ש וא"מ, אשר בקשר אליו העלה ס"ח על הכתב דברים שביקש להביע באותו המעמד, הן באשר לתפקודו החיובי, לדבריו, והן באשר לתחושותיו ביחס למעמדו של הנאשם. כך, למשל, כתב: "התחושה שלי ושל כל הרכזים האחרים היא שמי שמנהל בפועל את מחלקת הנוער הוא יקי וזאת בצורה בריונית, קולנית ואף עבריינית. ע"ש וא"מ נותנים לגיטימציה להתנהלות כושלת זו... אני מרגיש שקשה לי להיות במחלקה המנוהלת ע"י אדם (יקי) עבריון, דיקטטור המקבל גיבוי אינסופי מע"ש וא"מ" (ת/10). במהלך עדותו בפנינו חידד ואמר, כי רצה להראות בדברים אלה שקיימת אפליה בין הנאשם לבין יתר אנשי המחלקה (עמ' 265; ש' 11).

105. כחודש לאחר מכן, ביום 13.05.13, בזמן חגיגת שבועות, פגשה המתלוננת את חבריה הרכזים ובהם גם את ס"ח. לדבריה: "...פגשתי את ס"ח... ס"ח ויקי לא מסתדרים ביניהם והם, היה לו איזה שהוא שימוע לס"ח, ... הוא בן אדם מאוד טמפרמנטי הוא מספר לי שהיה לו שימוע בוועדת משמעת באיזה זה ועל מנת לא להתלהם הוא רשם לעצמו את כל הדברים כדי שהוא לא יצעק, ... הוא הראה לי את הדברים כתובים, ישבנו בצד עישנו סיגריה הוא הראה לי את הדברים כתובים, ... ובתוך אחד הסעיפים היה רשום שהוא (הכוונה לנאשם, ת' כ') הטריד מינית ***** מ*****... (עמ' 226-227).

בחקירתה השנייה, מיום 14.07.13, פירטה המתלוננת בהקשר זה: "...אני אומרת לו ושואלת אותו, ומה נגמר עם כל זה? אז הוא אומר, כלום... הוא ענה שר"ק לקחה את ***** ויקי, עשתה ביניהם איזשהו עימות ביחד, שניהם אמרו שלא היה ביניהם כלום... אחר כך היא דיברה איתה לבד ובמשך חודשיים ניסתה לשכנע אותה להגיש תלונה במשטרה. כאילו זאת אומרת לא יודעת... ואז אני אמרתי לס"ח, אל תדאג, אני, עוד מעט אני אגיש..." (נ/1; עמ' 32-33).

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

106. במאמר מוסגר נציין, לגבי הטענה לפיה הנאשם הטריד לכאורה עובדת בשם ***** , כי הנאשם הסביר בעדותו שס"ח הוא שיזם את הפנייה נגדו, תוך שהוא מודה כי העיר ל***** הערה בדבר לבושה החשוף, "ובאותו רגע ש***** אמרה לי שהיא נפגעה, התנצלתי ובזה הסתכם. ***** קיבלה את ההתנצלות" (עמ' 426; ש' 27-26).

107. גרסתו של ס"ח באשר לחילופי הדברים שונה מזו של המתלוננת. לדבריו: "קצת צחקנו, סיפרנו עניינים, וממש אחרי רבע שעה עשרים דקות שיחה בינינו [המתלוננת] פנתה אליי ואמרה לי ס' אני רוצה לדבר איתך, אז תפסנו מרחק הלכנו הצידה, תפסנו מרחק והיא אמרה לי ...שיקי אנס אותה...במחנה האחרון ולא סיפרה לי לעומק אבל שטחי מאוד" (עמ' 245; ש' 9-15). בהמשך, כשנשאל מה סיפרה לו המתלוננת לגבי הדברים שאמר לה הנאשם בזמן האירוע, השיב: "...[המתלוננת]* ניסתה להתקבל ל***** ***** ...מעצם הכוח שיש לו פשוט בא ואמר לה אם את רוצה להתקבל ל***** לקבל את העבודה שם אז תרדי לי תעשי משהו כזה... היא לא הסכימה, זה ברור." (עמ' 245; ש' 22-27). גם בהמשך חזר על גרסה זו באופן החלטי, כשדבריו: "היא אמרה ככה חד וחלק, ...שהוא ניצל את הסמכות שלו וביקש ממנה שתדל לו, והיא לא רצתה..." (עמ' 269; ש' 29-31).

108. באשר למסמך אותו הזכירה המתלוננת, המרכז את הדברים שביקש ס"ח להביע בשימוע (ת/10), עיון בו מעלה כי אין בו כל אזכור לתלונה בדבר הטרדה מינית של ***** , לכאורה. המתלוננת טענה בעדותה כי לא זה המסמך שהוצג בפניה, אלא מסמך אחר המתפרש על פני עמוד אחד או שניים, אלא שס"ח אישר בעדותו כי זה המסמך שאותו הציג בשימוע ושלא שינה או ערך אותו טרם שמסרו לחוקרים (עמ' 267; ש' 30-32). ס"ח אף אישר, בסוף עדותו ובניגוד לדברים אחרים שמסר במהלכה, כי העביר את המסמך לעיונה של המתלוננת במהלך המפגש בשבועות (עמ' 274; ש' 33).

כשהתבקש ס"ח להסביר כיצד עניין ההטרדה המינית אינו מופיע במסמך, אמר: "אבל בכל מקרה, ...אני אמרתי את הדברים" (עמ' 249; ש' 28-30), כשכוונתו שאמר אותם במהלך השימוע. באשר לשאלה האם שיתף את המתלוננת בתלונתו כלפי הנאשם, השיב בתחילה "לא ממש לא", אך מיד לאחר מכן שינה תשובתו ואמר ש"גם אדון יקי עלה שם", מבלי לפרט (עמ' 269; ש' 11-17).

עוד אישר בעדותו, כי לאחר הפגישה עם המתלוננת בשבועות הקשר עמה התהדק, כך שנהגו לשוחח "בערך פעמיים בשבוע" (עמ' 268; ש' 29).

ומן הדברים שכתבה למ"ש, הותיר במתלוננת ללא ספק תחושה קשה של עלבון וכעס, אשר יכול שהובילו בסופו של יום, ולאחר קבלת "זריקת חיזוק" בדמות השיחה עם ס"ח, להגשת התלונה.

"הכנת הקרקע" להגשת התלונה

112. בעדויות שנפרסו לפנינו ובחומר הראיות קיימות אינדיקציות לכך שהשיחה שערכה המתלוננת עם ס"ח "התגלגלה" עד מהרה לאוזניהם של עובדים אחרים במועצה, בין היתר ביוזמתה של המתלוננת.
113. בקשר לכך העיד ע"ש: "...דווח לנו שבחודשי הקיץ יהיה פיצוץ במחלקת הנוער...אני לא יודע מי מהרכזים דווח, אבל דווח לנו שיהיה איזה פיצוץ במחלקה והכל בגלל הסכסוך שלי עם הרכזת נוער של ***** (הכוונה לה"ס, ת' כ') שיקי אחר כך הצטרף לזה, לא חשבנו, בחיים שלי לא חשבתי שיהיה דבר כזה, תלונה של [המתלוננת] אחרי שנה במחנה על יקי על אונס, לא תיארתי לעצמי ועד היום אני המום" (עמ' 530; ש' 11-19). ע"ש לא זכר מי דיווח לו על כך, אולם סיפר שניגש לק"ר: "שאלתי אותה, מה העניינים? תגידי, מה הסיפור הזה שתופרים תיק ויהיה בלגן בקיץ? היא אמרה, אני לא יכולה להגיד לך" (עמ' 531; ש' 30-31).
114. כך, גם הנאשם הסביר בעת שנחקר (לאחר שנשאל כיצד ידע שהמתלוננת נגדו היא [המתלוננת] למרות שהדבר לא נאמר לו על-ידי החוקרים), כי עובר למעצרו, לאחר שבועות ולאחר כנס ***** , הגיעו לאוזניו שמועות על כך "ש[המתלוננת] הולכת לעשות איזה משהו, היא תכף תטפל ביקי" (עמ' 416; ש' 16). בין היתר, נודעו לו הדברים מפי ק"ת, חברתו לעבודה. על-פי עדותו, ק"ת הגיעה אל ביתו באחד הימים, ושם ניהלו השניים שיחה. לדבריו: "ק"ת הגיעה אלי הביתה, ... היא התחילה לשאול אותי שאלות. היא לא באה ואמרה לי, הטיחה בי, תשמע ככה וככה. היא אמרה לי, תקשיב, יש איזה שמועה שאחת ה***** שאנחנו מכירים, בהתחלה היא לא אמרה לי את השם, שאנחנו מכירים, שקיימת איתה יחסי מין בהסכמה, לא קיימת סליחה, שהטרדת מינית, משהו כזה. אמרתי לה, וואלה אני לא יודע על מה את מדברת. ואז היא אומרת לי, עם מי היית מה*****? אמרתי לה, ה***** היחידה שהייתי איתה בקשר מיני זה היה רק עם [המתלוננת]... ואז היא אמרה לי שיכול להיות, ...סיפרתי לה שקיימנו יחסים ב[יער] ושהייתי אצלה בבית פעם אחת, שקיימנו יחסים, קמתי והלכתי" (עמ' 419-420; ש' 25-31, ש' 1-5).
- הנאשם הכחיש שק"ת הודיעה לו בשיחה זו כי הוא עומד להיעצר (עמ' 422; ש' 18, עמ' 460; ש' 18), וכשנשאל מה עשה עם המידע השיב "כלום" (עמ' 22).

115. לבד מן הדברים שמסרה לו ק"ת, הנאשם העיד כי היה מודע לכך "שזוממים משהו, אבל אף אחד לא יודע מה. הם זוממים משהו כבר שנה, משכנסתי

לתפקיד" (עמ' 420; ש' 9-10). כשנשאל מי הזוממים, השיב כי כוונתו לס"ח, ר"א וק"ר (עמ' 420; ש' 17). עוד פירט בעניין זה: "תמיד ידענו שקורה משהו מאחורי הקלעים... מאותה תקופה שבמשך שנכנסתי לתפקיד (ביולי 2011, ת"כ'), הם ניסו לעשות משהו... הייתה שם ישיבה שהתכנסו כל החבורה והלכו ניסו להזמין את ע"ש אליהם הביתה והישיבה התקיימה, אחת הישיבות התקיימה בבית של [המתלוננת]. הזמינו את ע"ש לאחת המסעדות, היו שם כמה חבר'ה, שהם באו והקימו קול צעקה למה קיבלתי את התפקיד" (עמ' 422-424). ובהמשך: "במשך כל השנה הזאת הם עדיין, גם היא גברת, עדיין היו מנסים לעשות כל מיני דברים לגשת לע"ש על מנת כל הזמן להגיד לו שככה וככה... המציאו המון דברים. כל מיני דברים. המציאו דברים שקיבלתי צ'ופר שטסתי לפולין, שקיבלתי את זה וזה לא מגיע לי, שקיבלתי את זה מהבית ספר. הם המציאו עוד כל מיני דברים שהם לא היו. הם המציאו כמו שס"ח המציא את הנושא הזה עם *****, שלא היה ולא נברא" (עמ' 425; ש' 3-14).

בהקשר זה, הנאשם אף העיד כי דיבר עם ע"ש במהלך חודש אפריל 2013 ושיתף אותו בתחושותיו: "אמרת לי, ש' קורה משהו שאני לא יודע מה. שס"ח מנסה לעשות איזה משהו. זה נראה לי זה היה אחרי השימוע של, זה היה לפני השימוע של ס"ח" (עמ' 430; ש' 28-30).

116. כאשר בודקים כיצד נודעו הדברים לק"ת, לע"ש ולאחרים, עולה כי המתלוננת עצמה היא שהפיצה את המידע.

ר"א, עובדת המועצה וחברתה של המתלוננת, נחקרה במשטרה ביום 13.07.15 (ת/15). לדבריה שם, כחודש טרם לכן ביקרה אותה המתלוננת בביתה, אותו היא שוכרת יחד עם רכזת נוספת במועצה, ק"ר. בביקור זה סיפרה המתלוננת לה ולק"ר, כי הגישה תלונה נגד הנאשם באשמת אונס, תוך שהיא מפרטת באוזניה את שמסרה בהודעתה הראשונה. לדבריה של ר"א, המתלוננת הייתה נסערת מאוד כאשר סיפרה להן את הדברים, ונראה שהיה לה קשה לעשות כן.

ק"ב סיפרה אף היא במהלך חקירתה במשטרה על הדברים שאמרה המתלוננת באותה פגישה: "יקי אמר לה משהו כמו כמה הוא חרמן משהו בסגנון ולפי מה שהבנתי ממנה הוא דחף את הזין שלו לפה שלה ואני לא זוכרת בדיוק הם חזרו לאוטו הוא שהוא ירד מהאוטו לידה והיא נשענה על איפה שהנהג ואז יקי דחף אותה לתוך האוטו לכסא שליד הנהג והיא קיבלה מכה מקופסא שהייתה שם או מוט הילוכים ואז יקי הוריד לה את המכנס ואת התחתון ודחף ונכנס לתוכה... וסיפרה גם שיקי אמר "אז יופי את רטובה"... ואני חושבת שאז [המתלוננת] אמרה לו תגמור כבר ואני חושבת שהיה שלב שהיא אמרה לו "מה אתה עושה"... ואז [המתלוננת] ויקי חזרו למחנה ויקי אמר ל[מתלוננת] שאם היא תספר למישהו אז הוא לא יעזור לה להתקבל ל****" (ת/14; ש' 39-48).

ה"ס עבדה כרכזת הנוער של **** * **** * בשנים שקדמו לאירועים המפורטים בכתב האישום, וע"ש הזכירה בעדותו כרכזת אשר תבעה אותו ואת המועצה עקב פיטוריה. ה"ס סיפרה אף היא על שיחה שנערכה בינה לבין המתלוננת בטלפון, במהלכה סיפרה לה המתלוננת שהנאשם אנס אותה במהלך טיול

ב[יער]. לדברי העדה: "...היא אמרה שהוא דחף אותה בעצים משהו כזה ליד העצים..." (עמ' 300; ש' 28-32). ה"ס התקשתה לנקוב במועד בו התרחשה שיחה זו, כשבתחילה ציינה שהיה זה בזמן שהייתה בחופשת לידה, בינואר 2012, ומאוחר יותר אמרה שייתכן והדבר היה בינואר 2013. לבסוף הודתה, כי היא מתקשה לזכור את המועד, אולם עמדה על כך שהשיחה לא התרחשה כחודש בלבד טרם חקירתה, קרי – לאחר שהמתלוננת סיפרה את הדברים לק"ר ור"א, אלא כחצי שנה קודם לכן. נציין, כי הדברים אינם תואמים את גרסתה של המתלוננת, ולפיה החליטה לספר לה"ס את הדברים רק לאחר ששיתפה בהם את ר"א וק"ר.

117. עוד ישנן ראיות לכך שהמתלוננת פעלה לאיסוף מסמכים טרם הגשת התלונה, ככל הנראה מתוך מטרה להוכיח כי היא אינה מונעת מנקמה.

בעניין זה העידה ק"ב, כי לאחר הפגישה עם המתלוננת, ניסתה יחד עמה לאתר בתיבת הדוא"ל שלה עותק מפרוטוקול ישיבת רכזים שנערכה לאחר המחנה, ככל הנראה מתוך מטרה למצוא שם נתונים באשר לתפקודה של המתלוננת. כשנשאלה מדוע לא סיפרה על כך בחקירתה, השיבה כי לא נשאלה על כך. לציין כי הפרוטוקול עצמו הוגש כמוצג (נ/17), וממנו עולה כי ישיבת הרכזים המדוברת התקיימה לאחר סיום העסקתה של המתלוננת, ולפיכך המתלוננת לא נטלה חלק בישיבה זו.

118. כמו כן, קיימות ראיות לכך שהמתלוננת פנתה לגורמים הרלוונטיים במועצה מתוך מטרה לקבל מכתב המלצה, באמצעותו ביקשה להראות שתלונתה אינה נובעת מרצון לנקום. בין היתר הוגש כראיה דוא"ל ששלחה המתלוננת ביום 09.06.13 למ"ס, מזכירת המחלקה, ובו בקשה למכתב המלצה תוך פירוט "דגשים", קרי – הנחיות מה לכלול במכתב (נ/11).

מ"ק עובדת במועצה כרכזת הדרכה, והיא הגיעה מיוזמתה למסור עדות במשטרה, ביום 11.07.13, לאחר מעצרו של הנאשם. מ"ק ביקשה להציג לחוקרים עותק מפנייה של המתלוננת אל מחלקת הנוער באמצעות הדוא"ל (נ/11), ובה היא מבקשת מכתב המלצה. לדברי מ"ק, ה"מייל" הונח על שולחנה על-ידי ע"ש, אשר ביקש ממנה לטפל בבקשה. עוד סיפרה, כי המתלוננת ביקשה בעבר, טרם פנייתה זו, מכתב המלצה, אולם אנשי המחלקה התקשו להנפיק "מסמך שאנחנו נוכל לעמוד מאחוריו וזה לא קרה" (עמ' 462א; ש' 11-12). לדבריה, הרגישה צורך להביא את תוכן המייל לידיעת החוקרים, הן משום שהדבר אירע מספר שבועות לפני מעצרו של הנאשם, והן משום שהמתלוננת חתמה עליו כ***** *
כשלתחושתה של מ"ק הדבר העיד על כך "שהיא לא משחררת את התפקיד הזה" (עמ' 462א; ש' 28). לדבריה: "הבעיה היא לא בקשת ההמלצה שלא יכולנו לעמוד מאחוריה ובגלל זה גם לא הוצאנו, אלא בזה שהיא חותמת עדיין ***** כשזה ממש לא התפקיד שלה כבר" (עמ' 462א; ש' 30-32).

119. כאשר עומתה המתלוננת עם העובדות המפורטות לעיל במהלך עדותה בפנינו, השיבה: "עוד קודם ניסיתי להוציא מכתב המלצה כדי להגיע למשטרה כבר עם מכתב המלצה" (עמ' 194; ש' 26). ובמקום אחר: "תיארתי לעצמי שיגידו בגלל

שפוטרתי אני מנסה להתנקם, ... ולכן קודם כל דיברתי איתו (עם ע"ש, ת' כ') עוד שבוע קודם" (עמ' 198; ש' 3-5).

דברים אלה אינם תואמים את ההסברים שמסרה במהלך חקירתה השנייה. כאשר נשאלה שם לפשר הודעת הדוא"ל המדוברת, אמרה לחוקר:

"ת: אתה ביקשת ... שאלת אותי אם תבקשי מכתב המלצה, יתנו לך? אז אמרתי אני לא רואה שום סיבה שלא. ... אז אמרתי ש... שאני מחר יעבוד על זה...

ש: מה רצית לראות בעצם?

ת: ... רצינו להוכיח שלא פיטרו אותי. כאילו שאני לא מתנקמת

ש: רצית להוכיח?

ת: לא אני רציתי, אנחנו רצינו להוכיח...." (נ/1; עמ' 44-45).

בעדותה בפנינו הכחישה המתלוננת כי פעלה על-פי הנחיית החוקר בעניין זה.

120. דודי כהן הוא השוטר אשר הופקד על ניהול החקירה. בעת שהעיד בפנינו נשאל לגבי מכתב המלצה שנמסר לו לאחר חקירתה הראשונה של המתלוננת, והתבקש להסביר את פשר הדברים. לדבריו: "אני שאלתי על העניין הזה, רציתי לבדוק איך היא, לראות את התגובה שלה והיא הלכה, הגדילה ראש והביאה מכתב" (עמ' 360; ש' 8-9). בהמשך, לאחר שהתבקש להבהיר את דברי המתלוננת בחקירה השנייה, ולפיהם הוא זה שביקש ממנה את המכתב, התקשה החוקר לספר מתי עלה הנושא, כשבמקום אחד אמר "לא זוכר להגיד לך" (עמ' 362; ש' 4); ובמקום אחר: "יכול להיות בשיחת טלפון, אני לא זוכר להגיד לך" (עמ' 362; ש' 31). מכל מקום, אין ספק כי הדברים אינם מתועדים.

121. פעולותיה של המתלוננת בסמוך לפני הגשת התלונה מעלות לטעמנו חשש לשיבוש הליכי חקירה ולבידוי ראיות. מן הראוי היה לברר במהלך החקירה על שום מה נחפזה המתלוננת למסור גרסה מפורטת של תלונתה לחברותיה לעבודה; מה היה טיב פעולותיהן ומידת מעורבותן בתלונה, במיוחד נוכח עדותה של ק"ר המלמדת על אקטיביות מצידה לשם איתור מסמכים נדרשים; ומה הייתה כוונתה של המתלוננת בעת שפנתה למחלקת הנוער על מנת לבקש מכתב המלצה אשר ייערך על-פי הנחיותיה.

מחדלי חקירה

122. בהמשך לאמור, עדותו של החוקר דודי כהן הותירה בנו תחושה לא נוחה באשר למידת המקצועיות בה נוהלה החקירה במקרה דנן, ובאשר למידת האובייקטיביות של החוקרים. התרשמנו כי גרסתו של הנאשם לא נבדקה כראוי, ומן הצד השני – התנהלותה הבעייתית של המתלוננת לא נלקחה בחשבון. הדברים באים לידי ביטוי באי זימונם של עדים מהותיים ובאי שאלת שאלות מתבקשות, כפי שהובהר, למשל, באשר לחברותיה של המתלוננת, ר"א וק"ר.

עוד נעיר, כי צפייה בסרטונים המתעדים את חקירות הנאשם ואת העימות שנערך בינו לבין המתלוננת, מגלים בנקל, כי אכן, כטענתו של הנאשם, החוקר דודי כהן צעק עליו והשפיל אותו.

123. החוקר כהן ביקש במהלך עדותו לפרט בקשר לפעולות חקירה, ולמרבה המבוכה הודה במקרים רבים, כי במבט לאחור ייתכן וצריך היה לבצע פעולות שלא ננקטו.

בין היתר נשאל החוקר, מדוע, למרות בקשותיו של הנאשם, לא נערכה לו בדיקת פוליגרף. בעניין זה השיבה הפרקליטה כי הדבר נעשה על-פי הנחייתה, מן הסיבה שאין מדובר בראיה קבילה בהליך פלילי (עמ' 367; ש' 31).

סוד גלוי הוא שרשויות האכיפה עושות שימוש בפוליגרף במקרים רבים, ובמיוחד כשנדרשות הן להכריע באשר לכיווני חקירה במקרים של "גרסה מול גרסה". אכן, תוצאות בדיקת הפוליגרף אינן מהוות ראיה קבילה, אולם ייתכן ותוצאות אלה היו מובילות את החוקרים לבצע פעולות מהן נמנעו, ושהיה בהן לתרום להגנת הנאשם, ובהן, בראש ובראשונה, זימונם של עדים רלוונטיים להיחקר בסמוך לאחר הגשת התלונה.

124. כך למשל, י"י, אותו הזכיר הנאשם בחקירותיו כמי שאולי שיתף אותו בכך שקיים יחסי מין עם המתלוננת בעבר, לא זומן לחקירה, כשבעניין זה העיד החוקר שלא ניסה לאתרו (עמ' 370; ש' 5). כך, גם לגבי ר"ג, אותו פגשה המתלוננת במהלך המחנה, לא ראה החוקר לזמן לחקירה, כשלבדבריו: "לא בדקתי. יכול להיות שהייתי צריך לבדוק" (עמ' 372; ש' 14); ולגבי הנערים י' ופ', אשר התלוו לנאשם ולמתלוננת בנסיעתם אל [היער], כאשר גם כאן העיד החוקר כהן שבדיעבד יכול להיות שצריך היה לזמנם (עמ' 373; ש' 33).

במצב זה, שבו ההגנה ביקשה למלא חוסר שנוצר עקב מחדלי המשטרה וזימנה בעצמה את אותם העדים, נראה לנו, בכל הכבוד, כי הטענה לפיה העדים כולם תיאמו גרסאות עם הנאשם טרם מתן עדותם, אשר נטענה בעלמא וללא כל ראיה לביסוסה, ראוי היה שלא תישמע כלל.

125. באופן דומה, החוקר כהן העיד כי לא טרח לברר האם קיימים סרטונים ממצלמות האבטחה בתחנת הדלק על כביש 6, כשלבדבריו נמנע מברור על סמך

ניסיונו, לפיו סרטונים מסוג זה לא נשמרים לפרק זמן ארוך כל כך (עמ' 375; ש' 5-1);

לא נעשתה בדיקה מעמיקה באשר לחשיפתה של המתלוננת לחקירת ה***** , והשפעת החשיפה על תלונתה זו הנוכחית, ולא תועדו דברים שמסרה לחוקר כהן בעניין זה (עמ' 377; ש' 4-12);

לא נתפסה ההתכתבות בפייסבוק בין המתלוננת למ"ש (ת/1) לאחר חקירתו של מ"ש, והדברים נמסרו לחוקרים על-ידי המתלוננת (עמ' 378; ש' 14). בנקודה זו יש לציין, כי למרות שתוכן ההתכתבות מלמד על כך שהמתלוננת לא אמרה אמת במודע באשר לידיעותיו של מ"ש, או למצער הסתירה מן החוקרים את תוכן ההתכתבות, החוקר כהן לא מצא לנכון לברר עמה את הנושא, והיא לא נשאלה על כך.

סיכום

126. סוף דבר, בהינתן מכלול הנתונים סבורים אנו, מחד גיסא, כי אין ליתן אמון בגרסתה של המתלוננת, ומאידך גיסא יש ליתן אמון בגרסתו של הנאשם, ולפיכך לזכות את הנאשם זיכוי מוחלט מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

127. למסקנה זו הגענו לאור התרשמותנו, כי המתלוננת לא הייתה עקבית באשר לדברים שמסרה לגורמים שונים טרם הגשת התלונה; כי היא לא אמרה אמת, כך לטעמנו, בנקודות מהותיות במהלך חקירתה ובמהלך מתן עדותה בפנינו; וכי יכול וקיים מניע להגשת התלונה שמקורו בתחושת ההשפלה שחשה המתלוננת לאחר המחנה ב[יער], ואולי דווקא על רקע יחסי המין שהיו בהסכמה, הן עקב יחסו של הנאשם כלפיה והן עקב פיטוריה ואי קבלתה למשרת ה***** ב*****.

128. ראינו להאמין לגרסת הנאשם בכל הנוגע לאופי יחסיו עם המתלוננת עובר למחנה ב[יער], באשר גרסתו נתמכת בדברים שמסר הנאשם בהזדמנויות שונות לאנשים שונים בסביבתו.

כן ראינו להאמין לגרסתו באשר להלך הדברים ולאווירה במהלך הנסיעה ל[יער], כשגרסה זו נתמכת בעדויותיהם של החניכים י' ופ'; היא אינה מוכחשת על-ידי המתלוננת; והיא עולה בקנה אחד עם עדותה של ד"א באשר להתנהגותה המחזרת של המתלוננת כלפי הנאשם באירוע קודם.

129. באופן דומה, ראינו להאמין לגרסתו של הנאשם באשר למגע המיני שהתרחש בינו לבין המתלוננת במהלך חניית הביניים על כביש 6, תוך שנתנו דעתנו לפער בין גרסתה של המתלוננת, אשר ניסתה להראות כי החניכים שהו עמם כל העת, לגרסתם של י' ופ', ולפיה הם נפרדו מן הנאשם והמתלוננת מיד בהגיעם למקום ופגשו בהם רק כשהנאשם ביקש להמשיך בנסיעה.

לקחנו בחשבון את טענתה של המאשימה בדבר תיאום גרסאות אפשרי בין השניים, אולם לא מצאנו ראיה לטענה זו, וכן סברנו, כי בהינתן כישלון החוקרים ואי זימונם של י' ופ' להיחקר, אין זה ראוי לזקוף לחובתו של הנאשם את האפשרות התיאורטית לתיאום גרסאות.

כמו כן, לא נוכחנו בסתירות בגרסת הנאשם באשר למגע המיני בהסכמה שהתרחש בינו לבין המתלוננת במהלך הנסיעה ב[יער], לגביו טענה המתלוננת כי נאנסה.

130. באשר להערכת אמינותם של הנאשם והמתלוננת, ראינו לציין התרשמותנו הבלתי אמצעית בעת שהעידו בפנינו, כמו גם התרשמותנו מדבריהם והתנהגותם במהלך העימות (ת/ג4). בעימות בין השניים ניתן להבחין, באופן בולט, כי בעוד שהנאשם מפנה את גופו ומבטו כלפי המתלוננת, פונה אליה בטיעון שוטף ועקבי, כשבמקרים רבים מונחת ידו על ליבו, ואינו מתבלבל גם אל מול יחסו המגמתי של החוקר אשר צועק עליו; המתלוננת יושבת קפואה כשמבטה מרוכז בנקודה כלשהי בחדר, רוב הזמן היא אינה משירה מבט לכיוונו של הנאשם, ידיה שלובות וקולה שקט. עוד ניכר, כי בעוד שהנאשם משיב לשאלות החוקר ולטענות המתלוננת בפירוט וללא השתהות, המתלוננת מחשבת מילותיה, משתהה בתשובותיה ומקמצת בפרטים. פעמים רבות החוקר הוא זה אשר מציב טענה בפני המתלוננת, בהתאם לדברים שאמרה במהלך חקירתה, והיא מאשרת או שוללת את הדברים, כאמור, ללא כל פירוט, ללא הקשר ומבלי לציין דבר באשר לתחושותיה.

תיאור זה מחזק את התרשמותנו באשר לאמינותו של הנאשם, מחד גיסא, ואת חוסר היכולת ליתן אמון בגרסת המתלוננת, מאידך גיסא.

131. באשר לאונס הנטען ב[יער] על-פי גרסת המתלוננת, סבורים אנו כי התיאור הפיזי שנמסר על-ידי המתלוננת הוא נעדר היגיון והיתכנות, כפי שהבהרנו לעיל, ושעדותה חסרה הקשרים מתבקשים, כמו תיאור תחושותיה ומחשבותיה בעת ביצוע המעשה ותיאור סימני התנגדותה למעשים.

אכן, על מנת להוכיח את יסוד "העדר הסכמה חופשית" המהווה מרכיב מרכזי בעבירות האינוס, לא נדרשת המאשימה להוכיח התנגדות אקטיבית של הקורבן למעשיו של התוקף, ודי בהתרשמות כי המגע המיני נעשה שלא מרצון ובהעדר הסכמה, וזאת בהתבסס על התנהגות הצדדים במהלך האירוע, יחסי הכוחות ויתר הנסיבות (ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל (25.01.07)). במקרה דנן, לצד המסקנה שהמתלוננת לא הביעה התנגדות פיזית או מילולית למעשים, מעידים מכלול הנסיבות והראיות באשר להתנהגותה והתנהלותה של המתלוננת מול הנאשם, כי יחסי המין נעשו בהסכמה ותוך שיתוף פעולה מצדה.

132. עוד נפנה לגרסתה הכבושה והמתפתחת של המתלוננת ולהבדלים בין הדברים שמסרה למ"ש, למ"מ [נציגת מרכז הסיוע] ולחוקרי המשטרה; להסבריה התמוהים באשר לפערים אלה (ביקשה להתנהל מול מ"ש "בעדינות"; החסירה את טענתה בדבר כפיית המין האוראלי בשיחתה עם מ"מ, מאחר ו"זה לא הפואנטה"); להעדר

ראיות באשר למצבה הנפשי עקב הטראומה הנטענת; ולחוסר אמירת האמת מצד המתלוננת בהקשר זה.

באשר לכבישת העדות נפרט, כי עיקר תמיהתנו על כך שהמתלוננת לא ציינה אף ברמז שהנאשם פגע בה, אלא לאחר שנודע לה כי לא התקבלה למשרת ה***** ב*****, כאשר אין בנמצא כל הסבר מניח את הדעת להשתהותה, ובאשר ההסברים אותם סיפקה, בדבר הצורך בקבלת עזרה נפשית, התבררו כלא נכונים.

133. נתנו דעתנו לפסיקת בית-המשפט העליון באשר ל"מובלעת הראייתית" המיוחדת לעבירות מין, ואשר לפיה:

"במקרים של עבירות מין אין לבחון את גרסת המתלונן בפריזמה שבה נבחנות עדויותיהם של מתלוננים בעבירות אחרות. בית המשפט אינו מצפה מנפגעים בעבירות מין להיות "מכשיר לדיוק אוטומטי" (ראו: ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (לא פורסם, 3.7.2007), וההפניות המובאות בפסקאות 12-14 לחוות דעתה של השופטת ע' ארבל). ומשכך, לעתים תתקבל גרסתם גם כאשר היא זרועה אי דיוקים, סתירות, חוסר התאמות ובלבול (ראו: ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 220 (2002); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 82-91 (לא פורסם, 20.10.2010) (להלן: עניין פלוני)). גם כאשר כובש מתלונן עדותו משך זמן רב, יתכן ותקבל גרסתו משקל מלא, כאשר בעבירות מין מדובר (ראו למשל: ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 925-926 (2001)), ואפילו כאשר התנהגותו של מתלונן תמוהה ואינה רציונאלית, לא בוחן אותה בית המשפט בהגיון קר (ראו: ע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 419, 429 (2004)). צא ולמד – כי אין דינו של מתלונן על עבירות מין שבוצעו בו, כדין מתלונן וקורבן פלילי אחר." (ע"פ 9809/08 ארנלדו לזרובסקי נ' מדינת ישראל (25.11.10) (להלן: "עניין לזרובסקי")).

אלא שלטעמנו, בנסיבותיו של מקרה זה, אף אם נצא מנקודת הנחה כי התרשמותנו מהתנהגותה של המתלוננת במהלך האירוע ולאחריו היא בבחינת "תבונה שלאחר מעשה", ושאין לבחון את התנהלותה על-פי אמות המידה של "האדם הסביר", איננו מוצאים כל הסבר מניח את הדעת להתנהלותה הכוללת, כמו גם לכבישת עדותה במהלך תקופה כה ארוכה, כאשר הסבריה לעניין זה נשללו על ידינו וכמפורט לעיל. התנהלות זו אינה מלמדת לטעמנו על "הלם" או "שוק" בו הייתה לכאורה שרויה המתלוננת, כפי טענתה, אלא על מגמה ברורה שלא לומר את האמת ולהביא ולהפללת הנאשם.

בהקשר זה נטעים ונציין, כפי שהתבטא בית-המשפט העליון בעניין לזרובסקי לעיל, כי "אספקלריה שונה זו שבה נבחנת גרסתו של קורבן עבירות מין, אינה יכולה להפוך את ההליך הפלילי, אשר במרכז הנאשם, לפלסטר", וכן -

"כי 'המובלעת הראייתית' המיוחדת לעבירות מין אינה 'הנחה' שבית המשפט עושה לנפגעי עבירות מין, ואין מדובר בריכוך או בהנמכה של הרף הראייתי 'מעבר לכל ספק סביר' כנדרש להרשעה בפלילים. הדברים נובעים מהבנה והכרה של בתי המשפט באופי המיוחד של העבירה, בין היתר, בעקבות ידע

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

מקצועי וניסיון נצבר של שנים רבות של העוסקים והמטפלים בנפגעי עבירות מין" (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (10.10.10).

134. לבסוף, משקל נכבד ראינו לייחס לראיות המוצקות באשר לקיומו של מניע להפלת הנאשם ולנקמה בו. על כל אלה נוסיף את האמון שנתנו בגרסתו של הנאשם, בכל מכלול המחלוקות שבינו לבין המתלוננת.

135. לפיכך, כאמור, החלטנו לזכות את הנאשם מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

<#3#>

ניתנה והודעה היום י"ג אדר תשע"ה, 04/03/2015 במעמד הנוכחים.

ד' צרפתי, שופט

א' קולה, שופט

ס. הנשיא, השופט תאופיק
כתילי [אב"ד]